

Lélek Sándorné Ekpafat

A LÉLEK HÚRJA

*Szeretettel ajánlom olvasásra
családomnak, barátaimnak, és minden
kedves olvasómnak.*

*

*A legjobb mester bennünk lakozik, ha
felismerjük lelkünkben az alázatot, a
szeretet birodalmába jutunk.*

*

*Lélek Sné Ekpafat
Gizella*

LÉLEK SÁNDORNÉ EKPAFAT

A lélek húrja

Családbarát kisregény

A könyv borítója: Boris Vanessza alkotása

2013.12.23.

A lélek húrja

A ház

Derengett a hajnal. Mint törött szárnyú pillangó a viharban, gondolatai fogságában vergődött az asszony. A múlt sötét árnyai suhantak el előtte, miként fájdalomtól zaklatottan, a végtelen sorstenger hullámain lovagolt képzelete, majd egy mindent megsemmisítő hörgés után, felszabadult sóhajjal távozott belőle a kízó kétely. Nyugalom pamlagára vágyott, ahol megpihenhet a hosszú út után. Évtizedeket hagyott maga mögött, gyakori vendég már nála az emlék. Közös munkával számvetést készítenek. Álmában az ősei is gyakran visszatérnek. Közel hét évtized terhével megrakott sorspoggyászát is egyre nehezebbnek érzi.

Arany csíkokat festett a Nap korongecsetjével a szoba falára. A kertből vidám madárscicscsergés hallatszott. Napi teendői valóságköpönyegben burkolózva keringtek körülötte. A nyári szellő végig simította fáradt testét. Cihelődni kezdett. Öltözködés közben leheletfinom fuvallatot érzett a lábszárán. Jókedvűen üdvözölte a láthatatlan lényt. Szemével a pórázt fürkészte, nyolc éve ugyanazon a helyen lóg a fogason. Számtalanszor észrevette, amint a szíj magától mozgásba lendül, majd kis idő múlva leáll. Miután leült, a lábát simogató fuvallathoz így szólt:

- Isten hozott, régen beszélgettünk. Mostanság az álmaimban egyre ritkábban találkozunk. Nagyon hiányzol. Emlékszel még az első találkozásunkra? Ilyen időtáj lehetett. Talán évforduló van, és figyelmeztetni jöttél? Bocsáss meg, a pontos napra már nem emlékszem, öregszem, az emlékezetem már néha sántít. Azért ne hidd, hogy elfelejtettelek! Az együtt töltött éveket soha nem feledem, csak a hónapok napjait törölte ki a rohanó idő. Az első gazdiddal a menhelyre indultál. Megrágtad a szőnyeget, amiért száműztek, és nem maradhattál a lakásban. Kéttenyérnyi fekete szőrmók voltál, szomorú, gombszemekkel, és nagy göndör fürtös fülekkel, apró lábaidat barna csizmácska díszítette. Pár lépést tébláboltál körülöttem, fejcskédet lábamra hajtottad és elaludtál. Bokámon éreztem a simogató leheleted, és kicsi szíved gyors dobogását. Nyújtottam a beszélgetés fonálát, mert éreztem, hogy mind a kettőnknek szüksége van időre, hogy meghozzuk a döntést. Te kiválasztottál, majd gyorsan elaludtál, hogy megkíméld magad az esetleges elutasítástól. Megvallom féltem, hogy a család feje nem egyezik bele az örökbefogadásodba. Csatáztak az érvek és ellenérvek, de a végén nekünk állt a zászló, és ez volt a lényeg. Mire felébredtél, a „személyi igazolványodat, az oltási lapodat”- megkaptuk, és elindultunk az új otthonod felé. Amint becsuktuk magunk mögött az ajtót, ismerősként jártad be a lakást, mintha oda születnél volna, kiválasztottad a helyedet, és beilleszkedtél a család életritmusába. Soha nem rágtál meg semmit. Háládat hűséggel és ragaszkodásoddal fejezted ki.

Az elején néha nehezteltem, mert engem semmibe vettél, amikor megérkezett a falkavezér, de belenyugodtam a sorsomban. Az én szerepem a családban az lett, hogy szolgáljalak benneteket, a két "férfit". Gyönyörű évek következtek. A szerepek lassan felcserélődtek, Te lettél a főnök, mi pedig a beosztottak. Kérdemelted a magas titulust, szorgalmasan végeztél a dolgodat, védtél bennünket, és éberesen őrizted a házat.

Kilenc évesen beteg lettél, egyre többet pihentél, szomorú szemekkel kértél segítséget. Az orvos megváltozhatatlan tényként közölte: gyógyíthatatlan betegségben szenvedsz, soha többé nem lépcsőzhetsz, és életed végéig drága gyógyszerekre lesz szükséged. Feltette a kérdést, vállaljuk-e? Ha nem, akkor hamarosan el kell altatni, mert véglegesen lebénulsz. Egy pillanatig sem volt kérdés, természetesen vállaltuk.

Még aznap felcipeltük a nagy lajtorját a pincéből, - amiről az ereszcsonát tisztítottuk a tél beállta előtt, a lehullott levelektől -. Elfektettük a lépcsőn, szerencsére az öreg asztallap és a kiszolgált gyúrótábla elégnek bizonyult a mozgáskorlátozott feljáróhoz, amire piros csíkos gyapjú futószőnyeget leterítettük. Mint egy kiskirály, úgy lépkedtél rajta. Másnap az orvos alig akart hinni a szemének, amikor meglátta, hogyan oldottuk meg a lépcsőzés nélküli közlekedésedet. Hamar megszoktad, eszedbe sem jutott, hogy a feljáród mellett lépcső is létezik.

Minden hónapban megjelent a doktor a gyógyszereddel. Hálás voltál a gondoskodásért, kicsit húztad ugyan a hátsó feledet, de ugyanúgy játszottál, mint a betegséged előtt. Múltak az évek, a gyógyszerek és a tünetek szaporodtak, a tested gyengült, a látásod is megromlott.

Hideg tél volt, november utolsó napja, embert próbáló fagy, a talaj kőkemény.

Azon a reggelen, a konyháig araszoltál, ott összerogytál és nem tudtál többé felállni. Szőnyeget terítettünk alád, nem sokkal később elaludtál. Örökre.

Úgy éreztük, mi is veled halunk. Egész délelőtt készült a sírod a kert végében, a fagyos föld nehezen engedett az ásónak. Nem adtuk fel, itt volt a helyed közöttünk, különben nem tudtuk volna követni az utadat. Délutánra végeztünk. Álltunk a hantnál, mécesst gyújtottunk, megköszöntük a szeretetet, a

szolgálatod, a hűségedet és ígéretet tettünk, nem lesz helyetted „másik”, hiszen hozzád hasonló úgy sem létezik. Nehéz napok jöttek, hiányod nagyon fájt, sokat emlegettünk. Egy-egy eldugott játékod előkerült a legváratlanabb pillanatban. Azt hiszem a te műved lehetett, hogy biztosítsál bennünket, nem mentél el örökre. Akkoriban sűrűn éreztem a lábamon selymes szőröd tapintását, éppen úgy, mint, a fuvallatot. A póráz is jelzett a fogason. Tavasszal a sírhalmodon bontja ki először szirmait az árvavirág, biztosan te biztatod, hogy siessen, így akarsz örömet szerezni. Később a gyöngyvirág is ott bontakozik ki legkorábban levelei öleléséből. Feletted nyílnak a legszebb virágok.

Kora ősz lett. A nap még beragyogta a tájat. A fák pihenni tértek, tarka ruhájukat levetették, színes levélszőnyeget szóttek belőle. Barátnőm egy képet küldött át a telefonomra, amit az egyszerű készülék nem fogadott, ezért felhívott. Elmondta, a gyerekek egy fiatal kutyát találtak és haza vitték. Heteken belül az államokba utazik, nincs, aki vállalni tudná az állat ellátását, ezért a menhelyre vitték, közben ránk gondoltak...

Friss volt a bánat, kötött az ígéret, nem mentünk el megnézni. Egyébként is festés előtt álltunk, nem szerencsés helyzet ismeretlen idegen kutyával, a rumli között.

Két hét múlva a gazdid azzal állt elő, hogy a délutáni program megváltozott, a menhelyre megyünk. Meg kell, hogy ismerjem az utódodat, akihez egy hete eljárt ismerkedni, és sétáltatni.

Felvázolta hamarjában, sürgősen döntenünk kell, ha nem hozzuk haza, más viszi el. Megszegtem az ígéretem, nem ellenkeztem. Ki tudja milyen sors várt volna rá

Hazafelé hárman jöttünk. Akkor este ott álltunk előtted, és bocsánatot kértünk. Mind a ketten éreztük, megbocsátottál, de ezt követően kevesebbet tértél vissza hozzánk, és a játékaid is eltűntek.

Évek teltek el, a kis menhelyes velünk élt. Más tulajdonságai voltak, mint neked. Te csendes, de hamis kutya voltál, haraptál. Idegenek meg sem közelíthettek bennünket, ha ott voltál.

Ő vörös színű, akaratos, hisztis, mindez mellett végtelen barátságos. Te, nem követelőztél soha. Mintha az ellentéted lenne, ő mindent kibalhézott magának.

Nehezen szokott meg, egyszer meg is szökött. Ahogy múltak a hónapok, egyre bátrabb lett, lépésről, lépésre vett le a lábunkról bennünket, és vette át a hatalmat, éppen úgy, mint te, annak idején. Mi szolgáltuk hét éven át. Egy kora őszi napon megbetegedett, egy héten át küzdöttünk az életért, de feladta. Egy kicsit ismét meghaltunk mi is. Gyászunk megduplázódott. Alig pár méterre pihentek egymástól, miközben a mennyei kertben futkorásztok. Tudom, ha eljön az idő majd várni fogtok. Hetek múlva a menhelyen bóklásztunk. Egy szomorúszemű kutyusra esett a választásunk, most Ő van velünk, ránk volt szüksége, hogy meggyógyuljon. Titeket azonban soha nem felejtünk el, velük vagytok, a szívünkben, az emlékeinkben. - fejezte be mondandóját az asszony.

Az előszoba fogason ismét nagyot lódult a bőrszív, mintha egy kutyus lökte volna meg, jelezve, ideje indulnia.

Nem sokkal később egy sűrű erdő mellett, a keskeny úton, csendben falták a kilométereket az autó kerekei. Az ébredő reggelt madáracsicsérgés köszöntötte. Napsugárgyerekek önfeledten játszadoztak a harmatcseppes leveleken. Az asszony mélyet szippantott a kristálytisza levegőből, fittyet hányt a mögötte hagyott évtizedekre. A hat-venkedők korát éli, hatvanon túl, hetvenen innen. Az andalító zene ritmusára pillái elnehezdedtek. Az emlékek fátyla újfent meglibbent, megmutatva a múltba vezető ösvényt. Gyermekkorát, a származása miatt, megalázó iskolás éveit átugrotta, nem akart emlékezni a tanítókra, kik gúnyosan kérdezték tőle minden hónapban, mi volt édesapja foglalkozása 1947 előtt? Nem

azért, mert elfelejtették egy hónappal korábbi válaszát, hanem, hogy megalázzák, és emlékeztessék, nem tartozik az öntudatos munkásosztály gyermekek közé, akiké a jövő. Megborzongott, összehúzta magán vékony, selyemmel bélelt kabátját. Pár pillanat múlva hófehér csipkeruhában, mirtuszkoszorúval a fején, csipkekesztyűben, térdzokniban, és fekete lakkcipőjében várta a templom folyosóján az elsőáldozás szentségének ajándékát. Mindössze hatan voltak. Nehéz idők jártak. Bűnnek számított a hit, és Isten házának látogatása. Az el nem üldözött, be nem börtönözött papokat a hatalom addig ostorozta, ameddig békepapokat nem nevelt belőlük. A folyosó gránitlapjából áradó, hűvös fuvallat épp úgy nyaldosta lábszárát, mint akkor. Miközben futott a kocsi, fogyott az út előttük.

Szendergéséből unokája ébresztette:

- Ébredj mama, megérkeztünk! - szólongatta kedvesen.

Rendezett tágas park fogadta az érkezőket. Tarka virágágyásokkal körülölelt, emeletes sorház csillogó ablakszemei kíváncsian pislogtak a zsalugáterek közül. Vastag, mívesen faragott tölgykapu őrizte az épületbelsőt, műremeknek beillő kovácsoltvas kilincsével. Terebélyes tölgyfák alatt fehér padok terpeszkedtek, helyet kínálva a pihenni vágyónak.

- Mama, jól meggondoltad? Még visszafordulhatunk! Szeretünk, beosztjuk az időnket, és segítünk, amikor szükséged lesz rá. Mi lesz velünk? Nélküled ünnep sem lesz többé. Kérlek, gondold meg! - könyörgött a fiú.

Az asszony szeméből legördült egy könnycsepp, de nem hagyta, hogy a gyenge pillanat a tervét módosítja. Senki nem tudhatta, hogy az előszerződés ott lapult a retiküljében. Osztott, szorzott, hogy mindenkinek jusson, és jól járjon a pénzből. Eljárt az idő, gondoskodni kell magáról, hogy ne legyen senki terhére, ha a sorskereke meglódul vele. Párjával évek óta kinézték ezt a helyet. Jól körüljárták, kik az

üzemeltetők, milyen szellemben, és értékrendben élik az itt lakók az életüket. Elhatározták, megbeszélték, - amelyikük egyedül marad.

Az ajtó kitárult, csinos fiatal nő lépett ki, szorosan mellette, egy szemüveges öregúr lépkedett, egyenes gerinccel, peckesen. Vidáman beszélgetve közeledtek feléjük.

Az unoka aggódva figyelte őket, csendben odasúgta nagyanyjának:

- Mamikám, menjünk innen, értsd meg, nem akarom! Mi lesz veled és velem? Nem tudom elviselni, ha vasárnapi ebédnél üres lesz a széked. Kihez bújok oda és vallom meg a heti bűneimet, és ki oldoz fel engem?

Válaszra nem jutott idő. Megérkeztek. Illendően köszöntötték egymást, és bemutatkoztak. A jó svádájú öregúr, kézcsókkal üdvözölte az asszonyt, és átvette óriás bőröndjét. Az intézmény vezetője ismertette az „Ezüstszekér” indulásának történetét, a házirendet, szolgáltatásaik sorát, és a költségeket. A hivatalos tájékoztatás után előkerültek a prospektusok, a programokon készült fényképek, és az élménybeszámolók. Az unoka egy pillanatra sem vette le a szemét az igazgatónőről. Furcsa érzés motoszkált a fejében, nem tudta mire vélni, amit a csinos külső mögött érzékelt. Hm... Ha idősebb lenne, könnyen megoldaná a rejtélyt, hiszen a szemén kívül, az arc is beszédes, de számára a hamvas baracknak tűnő, egészségtől kicsattanó orca, és a csillogó, értelmes szemek semmit nem árultak el. Amikor felállt, tekintetével a szekrényig követte. A jól szabott kosztüm kiemelte vékony derekát, és anyaságra termett csípőjét. Mi az ördög történik vele, hogy ebben a kínos helyzetben képes ezt a nőt bámulni. Megpróbált figyelni, minden elhangzott szóra, hangsúlyra. Bár mostanság csak az írott szónak van hitele, mégis úgy tűnt, hogy amit hall, az őszinte. A beszélgetést teával és aprósüteménnyel zárták. Miután az ideiglenes szerződést aláírták, záradékként nem mindennapi ajánlatot tett. Egy hónapos „beszoktatás” után

dönthetnek, véglegesítik, vagy elállnak a szolgáltatástól. Búcsúzásakor a hölgy telefonált, egy gondozónőt hívott, hogy a lakosztályhoz kísérje őket. Egy füzetbe felírták a szükséges adatokat, és azt, hogyan szólíthatják a leendő gondozottat. Gyufás skatulya nagyságú személyi hívót adott át Ilonka néninek, amivel jelezhet, ha kérdése vagy kérése van.

A szoba puritánsága, patyolat tisztasága jóleső érzéssel töltötte el az idős hölgyet. Kisméretű gardrób szekrényféle takarta a szoba egyik falát. Szemben ágy, éjjeliszekrény, és fésülködő asztal foglalt helyet. Középen asztal, két kényelmes fotellel, a sarokban plazmatévé. Az ablakokon leheletfinom ekrűszínű függönyök, a kárpitokkal harmonizáló sötétítők lógtak. Rövid közlekedő vezetett a teakonyhához, és a vizesblokkhoz. Mindössze, 37 négyzetméterbe sűrítve, három és fél millióért. Semmi nem lett beépítve, hogy a végleges otthonra találók a saját bútoraikra cserélhessék. Elégedetten jegyezte meg:

- Mint egy babaház, de ékszerdobozt varázsolok belőle, meglátjátok. Sok előnye van ennek a helynek. Közel van a családhoz, akár kirándulásként is átruccanhattok, ha kedvetek tartja. Hallottad, van könyvtár, uszoda, masszór, fodrász, pedikűr, és edzőterem, gyógytornással. Napi háromszori, vagy ötszöri étkezés biztosítva igény szerint, dietetikus szakember tanácsával, három menüből választhatunk. Heti egyszeri orvoslátogatás, gyógyszertár a szomszédban. Mosásra ruha leadás kedden és pénteken. Jól felszerelt betegszoba, szakképzett személyzettel, amikor az önellátás akadozik. No, és most figyelj, kis huszárom! Mindenkinek így a legjobb. Neked lesz egy garzonod a lakás árából, anyádék kifizetik apád testvérének az örökrészét. A ház, amiben éltek, a nevükre kerül, és nem kell eladni. A húgodat taníttatni tudják, úgy, mint Téged. Nekem itt lesz a kis otthonom, amiben megbújhatok. Nálam gazdagabb ember nincs most a kerek világon, mert mindenkinek adni tudok! - fejezte be mondókáját az asszony.

Nevető ráncai elmélyültek, szemében ezernyi reményszikra csillant. Az unoka megértette, nem lehet több kifogása. Ismerve nagyanyja természetét, abban bízott, jól fogja érezni magát a sok ember között. Az utcában, ahol harminc évig lakott, mindig akadt valaki, akit istápolott, támogatott. Ahol szükséget látott, oda rendszerint elsőnek érkezett, itt sem lesz ez másként. Búcsúzkodásnál hosszan ölelték egymást. A parkolóig együtt mentek, amint a kocsi eltűnt, elindult vissza a kavicsos úton...

*

Megérkezés

Véget értek az átvirrasztott éjszakák, átadta magát a cselekvő szeretetnek. Gondolatai, mint vad kancák a prérin, hátrahagyva a múltat vágattak a jövőbe előre. Lelke az Úrtól kapott szabad akarat mámorában lubickolt. Hosszú sínre állították egykor a sok vagonból álló sorsvonatát. Nehezen, de mindig eljutott addig az állomásig, ahol átszállhatott a cél felé tartó szerelvényre.

Halasztás nem tűrő teendőit feljegyezte, majd kicsomagolni a laptopját. Nincs szüksége pipere asztalra, sem tükörrre, ezért úgy döntött, ha lehajtja az asztalka tetejét, pont úgy fog kinézni, mint egy íróasztal. Gyógyszertárban összeállított vitaminkrémje, némi olíva olajjal elvegyítve az éjjeliszekrény fiókjában elfér, a hajkefe és szarufésű társaságában. A mosdókagyló fölött van polc és tükör, így semmiben nem szenved hiányt.

A parányi fürkében, falra szerelt kisszéken ülve lezuhanyozott. Gyorsan végzett a tisztálkodással. A kikészített hófehér frottírlepedőben megtörölközött, hátára terítette a kellemes illatú, finom tapintású, fürdőköpenyt. Hetente kétszer

cserélnek fürdőlepedőt, közepes, és kisméretű törölközőt, valamint egyszer fürdőköpenyt. Mint egy szanatóriumban. - mosolygott elégedetten.

Márkás szabadidőruhát öltött magára, az unoka karácsonyi ajándékát, és kényelmes papucscipőbe lépett. Elfoglalta helyét az egyik fotelban, lábát maga alá húzva, épp úgy, ahogy otthon megszokta. Kezébe vette a prospektusokat és a házirendet tartalmazó dossziét. Falta a betűket, a vége felé sem érezte, hogy valami megakadna a torkán, amit nem tudna lenyelni.

Kopogtak. Lilike, a szolgálatos nővér jelent meg, nagyméretű tálcával a kezében, amelyen illatos tea gőzölgött, mellette kistányéron linzerkarika, és egy mosolygó alma. Jó étvágyat kívánva, így szólt:

- Tessék, elfogyasztani az uzsonnát, és pihenni a hosszú út után. Majd később elintézzük a formaságokat, mindent megmutatok. Ebédelni ki tetszik jönni, vagy bent tálalhatok? Este vacsora előtt lesz az Ön ünnepélyes bemutatása. Ha bármire szüksége lenne, vagy kérdése van, tessék jelezni, a csipogó állandóan üzemképes. - kacsintott kedvesen.

- Köszönöm Lilike, ma bekérem az ebédemet, talán így lesz a legjobb, addig, amíg ki nem ismerem magam az itteni szokásokban.

- Rendben van Ilonka néni, azonnal hozom az étlapot, amiről választani tud. A mikróban meglehet melegíteni a teát, ha kihülne. - mosolygott barátságosan.

Megköszönte a gondozónő kedvességét. Étel helyett, a biztonság zamatát ízlelgette élete alkonyán. Nem lehet annál jobb érzés, mint amikor az ember boldognak láthatja a családját, leveheti róluk a bizonytalanság bilincset, és a kétségbeesés keresztjét. Hiába ólálkodik a küszöbön a kényszer, már nincs szükség hitelre, kölcsönre. A nem szívesen látott vendég, nem kap helyet az életükben. Szüleitől kapott örökséget, a gondoskodó-, és cselekvő szeretetet,

tovább adta családjának. Azt, amit nem csak szavakban vagy ígéretekben mérnek, hanem felelősségteljes, léleképítő áldozatvállalásban. Elégedett volt magával, remélte, hogy az Úr előtt is jól vizsgázott. Egyszer csak megzörrent a zsalugáter, és a függöny táncra kelt a szellővel. Abban a pillanatban érzékelte, már nincs egyedül. Egy lány fuvallat homlokon csókolta. Orrában érezte a borotvahab illatát. Az elkövetkező percekben finom kis keszkenővel törölgette tükörfényesre a homályos üveglapot a képkeretben. A megsárgult képről, csillogó szemével élete párja mosolygott vissza, suttogva megszólította:

- Látod, Papa! Megérkeztünk, ahogyan megbeszéltük.

A ruhák következtek. El sem tudta képzelni, a kicsi szekrény milyen mélységet rejt magában. Sok minden elférne még benne, de egyelőre nem lesz megtöltve. Hátrahagyott holmijai a saját bútoraival együtt érkeznek majd meg. Eltervezte másnap feltérképezi a terepet. A kápolnával kezdi, és a könyvtárral folytatja. Számára ez a két legfontosabb szentély. Hétvégét a családdal tölti. Innen bármikor eltávozhat, csak kell bejelentenie mikor, kivel, hová megy, és meddig marad. Valami hasonló lehet ez, mint egy nyugdíjasház, csak sokkal bővebb szolgáltatással. Számolgatni kezdett. Három és fél millióért élete végéig bérlő a garzont, hozzájön havi hetven, ha minden szolgáltatást igénybe vesz. Tizennyolc milliót kap a házért, és másfél millió van a bankban. A végösszezből ötöt saját kiadásaira szán, no, és hozzájön még havonta a nyugdíja. Ajjaj! Még el sem tudja költeni. Jut belőle ajándékozásra is, ha jól gazdálkodik. Soha nem volt pocsékoló, megbecsülte a fillért, ami hálából forintot fialt. Egy pillanatig sem sajnálta a nagy házat, a kertet, de még az autót sem, ami egyébként a családban maradt. Ezek tárgyak, kényelmet szolgálnak. Amint fogyott az ereje, szükségtelessé váltak. Csípője, dereka nem bírja az ásást, gyomlálást, a szemével sem lát jól, reflexe sem a régi, vészhelyzetben nagy hátrányt jelentene számára. A gyerekeket a világért sem vonná be a kerti munkába, lánya, és

veje plusz munkával alig képes előteremteni a megnövekedett kiadásokat. A gyerekekkel szerencsájuk van, jó tanulók voltak, egyiküket sem kellett nógatni. Levente két diplomával a zsebében három helyre jár dolgozni, hogy ne kelljen külföldre mennie szerencsét próbálni, vagy mosogatni. Megbízható, jó gyerek, többször felajánlotta a kert gondozását, a munkák átvállalását. Szegény gyerek a hétvégéit áldozta volna fel. Arra való hivatkozással sikerült hárítania, hogy ne vegyék el tőle az egyetlen hobbiját.

A nyitott szekrény előtt állva fülében Lilike szavai visszhangzottak, az ismerkedő esttel kapcsolatban. Mit vegyen fel? - töprengett magában. Szeretné illendően megtisztelni azon társait, akikkel sorsközösséget vállalt. Végigböngészte ideiglenes ruhatárát. Két kosztüm, négy blúz, két nadrág, két blézer, két pulóver, egy kardigán és a féltve őrzött, szülétől örökölt gyapjú kendő. Kettő szabadidő ruha, három pizsama, és fehér neműk sokasága. A rozsdabarna kosztüm mellett döntött, hozzá egyszerű vanília színű blúzt választott, és kényelmes cipőt. Leemelte vállfáról a kelmét, kezével végigsimította. Milyen szerencse, hogy gyapjúsövet, jól bírja a gyűrődést, -suttogta, csak úgy maga elé. Azért előkereste a noteszét és bejegyezte: vasaló.

*

A fogadtatás

Észre sem vette, az idő múlását, az órán ismét körbejárt a kismutató. Középkorú hölgy kíséretében megjelent Lilike, a gondozónő. Bemutatta a diétás nővért. Kitöltöttek egy ívet, kicsit beszélgettek és közösen megegyeztek az étrendben, napi ötszöri étkezéssel. Szerencsére semmilyen megszorításra nem

volt szükség. Három menüből lehetett választani, egy hétre előre bejelölve. Amennyiben mégis úgy döntene, hogy változtatni szeretne, három nappal korábban jelezheti. Jó étvágyat kívántak a közelgő ebédhez, és elkészöntek. Nem volt hozzászokva, hogy kiszolgálják. Mióta nyugdíjasokként ketten maradtak a papával, minden nap pontban tizenkettőkor terítve volt az asztal. Szeretett főzni. Kicsit összeszorult a gyomra, vajon milyen lesz más főztje? A noteszába új bejegyzés került. Fűszerek, rajzolta gyöngybetűkkel a lapra.

Ledőlt az agyra. Elég magas, kemény, széles, és kényelmes, állapította meg örömmel. Gerincbántalmaira pont megfelelő. Lábánál őzbarna, kockás, takaró, finom kelme. Gondolatai ismét a múltba kalandozott, ahol nem sokat időzhetett, a telefonja megcsörrent. Kotorászni kezdett a táskájában. Biztos a barátnője hívja, kíváncsi, milyennek találja az új helyet. Jobban szemügyre véve a hívót, meglepődött, megint az unokája keresi. Szóhoz sem jutott, a fülében kétségbeesett hangot hallott, amitől megijedt.

- Mama, jól vagy? Nem sírsz? Mit csinálsz? Ne menjek érted? - záporoztak a kétségbeesett kérdések.

Nem győzte vigasztalni a felnőtt fiatalembert. Váltottak pár mondatot, megpróbált viccelődni, de a fiú nem volt rá vevő. Közben kopogtak az ajtón, vége szakadt a beszélgetésnek, megérkezett az ebéd, udvariasan elkészöntek egymástól. A tálcán aranyárga húsleves gőzölgött, leheletfinom cérnametélttel, kistányéron egy szelet marhahús, és leveszöldség. A másikon csirkemájás rizibizi, mellette porcelán csészében meggykompót. Ránézésre gusztusos, és bizony emberes adag. Hozzákezdett kanalazni a gyöngyöző levest. Minden elfogyott, még morzsát sem hagyott a tányérokon. Miután elvitték a mosatlant, lepihent. Kezébe vette barátnője novellás kötetét. Pár oldal után elnyomta az álom.

Egy játszótéri padon találta magát, a homokozóban gyerekek hancúroznak. Levente szőke hajába belecsimpaszkodott a nyári szellő, göndör fürtjeit játékosan tekergette. A kislány ebédet főzött, homokfigurákban terített. Halacszában a mama kapta a legjobb falatokat. Nem sokkal később kis locsolója segítségével homokvárat csurgatottak, olyan nagyot, ahol az egész család helyet kapott. A gyerek arról ábrándozott, hogy mindenki egy fedél alatt élhet. Elképesztő szoros kötelék fűzte őket egymáshoz. Mögöttük az úton lakodalmas konvoj haladt, végig túlköelve az utcát. A kisherceg odafutott hozzá, és megkérdezte, mi ez a sok dudáló autó, és hová mennek.

- Valahol esküvő van, ilyenkor ez így szokás. - válaszolta.
- Én Téged veszek el mamikám, és kamionnal megyek érted! - ugrott az ölébe a kicsi.

Evvel a kockával az álomnak vége szakadt. Ránézett az órára. Kipattant az ágyból, és készülődni kezdett. Frizurájával nem volt gond. Egyszerű kontyát könnyen befésülte. Puccba vágta magát, minden pillanatban jöhetnek érte. Tetőtől talpig végigmérte magát. Megállapította, semmi máz, sem álarc, készen áll, csak magát adja. Nem kellett sokáig várnia, megérkezett az igazgatónő. Acélszürke kosztümben, eperszínű blúzában még csinosabbnak tűnt, mint reggel. Leheletfinom sminkje kiemelte tekintélyét. Kedves volt és vidám. Együtt mentek le az alagsori terembe. Az asztaloknál cseverésző vidám társaságban mulatták az időt. Minden szem az ajtóra szegeződött, amikor beléptek. Néhányan kezükkel feléjük intve, köszöntötték őket. Lehettek úgy húszan. A sarokban egy pianó előtt, a reggeli öregúr ült, aki a bőröndjét cipelte. Ünneplőben tündököelve, szépen felöltözve vártak az eseményre. Meghatódott. Tiszteletére öltötték magukra a legszebb ruhájukat a lakótársak. A terem közepébe érve megálltak. Pont ott, ahol a kövezeten találkoztak a kör alakú minták, óriási virágot alkotva.

- Egy kis figyelmet kérek kedveseim! Bemutatom új társunkat, Szélpál Andrásné Ilikét, aki az Alföldről érkezett hozzánk. Többet, tőle tudhatunk meg, ha majd jónak látja. Fogadjuk Őt szeretettel, és segítsük mielőbbi beilleszkedését. - szolt Emese az egybegyűltekhez.

- Éljen!

- Isten hozott!

Kiáltották feléje többen, s felállva, tapssal köszöntötték. Jól esett a meleg fogadtatás. Az intézet vezető minden asztalnál megállt egy kézfogásra, egy Isten hozott! - ra. Ilonkának régi szokása, az arcolvasás, a legpontosabb diagnosztika, ami megmutatja, az ember harmóniában, vagy diszharmóniában él-e önmagával. A ráncok nem hazudnak. Örömmel tapasztalta, hogy legtöbbjüknel a nevető ráncok mélyültek el. Mindössze pár embernél fedezett fel lefelé futó mély ráncokat, a száj alá húzódva. A kissé legörbülő szájszélek, és a zárt ajkak szomorúságot kölcsönöztek az arcnak. Az ember sorsa és életútja az arcára van írva. Erről jutott eszébe lélekbúvár barátnője, aki izgalmas kisregényt írhatna a lakók életéről. Mi lenne, ha rábeszelné, költözzön be ide, hiszen oly magányos szegény. Vannak ugyan gyermekei, az egyik több ezer kilométerre él egy másik földrészen, a másik kettő alig pár utcányira tőle, mégsem érnek rá vele foglalkozni. Pedig, még nem is tette őket próbára az élet. Pár évvel ezelőtt, amikor az orvosok ínhüvelygyulladást diagnosztizáltak nála, sínbe tették a kezét. Közvetlen szomszédasszonya nyitott rá ajtót, és a barátok látogatták. A gyerekei naponta felhívták, általában késő este, amikor felsorolták a másnapi halaszthatatlan teendőiket, hosszan sajnálkozva azon, olyan időket élnek, miben meghalni sem lenne idejük. Tinédzser unokáinak a hangját sem is hallotta a betegsége alatt. Gyermekei az utolsó mondatukkal nyugtatgatták:

- Anya, vigyázz magadra, és gyógyulj meg gyorsan, szeretünk!

A sorsrokka szötte tovább az élet fonalát, sebesen pörögtek a gondolatorsók.

Mi lenne, ha saját maga írná meg a forgatókönyvet élete utolsó felvonásáról? Az ugyan rejtély számára, melyik osztályba lesz sorolható, dráma, netán vígjáték lesz a végjáték?

Kisfilmek kockái rohantak előtte a jövőbe, miközben a sorok között lépdelve ismerkedett.

Többen felajánlották, foglaljon helyet közöttük, de tovább kellett menniük. Az utolsó asztalhoz közelítettek, hol ketten kerekesszékekben ültek, az asztalon viszont három személyre terítették, és maradt egy üres hely. Bemutatkozott, különös vonzalmat érzett a két asszony iránt. Malvinka és Hédi, a két mozgáskorlátozott asszony, csillogó szemekkel, kristálytisza tekintettel mosolyogva fogadta. Sokáig fogták a feléjük nyújtott kezét, miközben mélyen a szemébe néztek. A létrejövő energiacserében, a szívében szunnyadó szeretet szikrája azonnal lánggra lobbant. Mintha nem is földi lény lenne az előtte ülő két teremtmény, olyan angyali arcuk volt.

A pianínó előtt ülő öregúr volt az utolsó, akivel pár szót váltott. Visszafelé megállt Malvinkáék előtt, és megkérdezte.

- Lenne itt számomra egy hely közöttetek? Szívesen tölteném veletek az időt. - szólt alázattal, csendesen.

- Természetesen, és mi köszönjük, hogy megtisztelsz a társaságoddal. - hálálkodott Malvinka.

Emese is leült pár percre közéjük, de vacsorára nem maradt. Pár perc múlva felcsendült a pianínón az Indián nyár. Úgy beszélgettek, mintha örökidőtől kezdve ismerték volna egymást. Zavarban volt, nem értette mi történik ezen a helyen vele. Semmi jelét nem érzékelte, hogy idegenek között lenne, és ismeretlenek között tölti az estét. Tálalásra István, az alkalmi zongorista is elfoglalta állandó helyét az asztalnál. Töltött karaj, majonézes krumpli saláta volt az ünnepi menü,

amihez egy pohár, pezsgő is dukált. Az asztaltársaság örömmel fogadta Ilikét, aki úgy érezte elérkezett a végállomásra. Szótték, fonták a beszélgetés fonalát, vidám társaságot alkottak. Ahogy leszedték az asztalokat, előkerültek a kártyák, dominók, és a társasjátékok. Méhkassá vált a csendes terem. Itt, ott hangos kacagás hallatszott. Olyan volt az egész, mint egy klubdélután. Nem sokkal később, Emese körömcipőjének kopogása zavarta meg az idillt, egyenesen feléjük tartott, arcán valami titokzatos félelem ült.

- Ilike, kérem, jöjjön velem, legyen szíves, az unokája keresi, ebben a késői órában.

A fiatalnő hangjában nem volt harag, szemrehányás, csak az aggodalom érződött.

Udvariasan elkészönt a többiektől, kezét széttárta, és elindult az igazgatónő mögött. Az emeletre érve megpillantotta szeretett unokáját, kezében nagy pakkal.

- Mama elhoztam a lejátszót, meg a kedvenc lemezeidet, tudom, mennyire szereted, meg hoztam pár filmet, a laptopodon megtudod, nézni. Mit ettél, mit csináltál? - zúdultak rá a kérdések.

- De, hiszen Te nem is vagy szomorú, nevet a szemed. Jól érzed magad? - kérdezte aggódva a fiú.

Leültette unokáját, és elmesélte milyen szép élményben volt része, és biztosította, igen, tényleg jól érzi magát, sőt van két új barátnője, mindketten, kerekesszékesek. A hétvégén majd bővebben beszámol mindenről, többet mesél róluk. A fiú láthatóan megkönnyebbült, bár szemében továbbra is ott bujkált az a bizonyos meghatározatlan félelem. Nagyanyja szépen kérte, most menjen, pihenje ki magát, reggel korán kel, várja a munka. Épphogy kiléptek az ajtón, belebotlottak az igazgatónőbe, ki rögvest felkérte a késői látogatót, menjen vele egy rövid beszélgetésre. Véget ért a villámlátogatás, elkészöntek egymástól. Becsukódott mögötte az ajtó. Ilonka

egyre izgatottabbá vált, mit akarhat az igazgató, mi lehet annyira fontos, hogy képes volt kivárni a gyerek indulását. Több mint egy órát álldogált az ablakban, mikor a fiú feltűnt a kavicsos úton.

*

A szentély.

Szokása szerint még egyszer átértékelte a nap eseményeit. Felvillant az emlékezetében egy ősi magyar hagyomány. Azt tartja a mondás, aki idegen helyen hajtja álmra a fejét, és megszámlolja a szoba sarkait, megálmodja a jövőt. A várakozás reményével bújt a takaró alá, kezében az elmaradhatatlan rózsafüzérrel.

Reggel nem emlékezett, meddig jutott az imádságban, igen hamar elaludt. Az ablakhoz lépett, mindkét zsalugátert szélesre tárta. A napsugarak erre a pillanatra vártak. Fényecsetjükkel aranycsíkokat festettek a szoba falára. Ijedten pislantott az órára. Izgatottan készülődni kezdet. A folyosón Lilikével futott össze, aki készségesen útba igazította, merre menjen a kápolnába.

- Megpihenhet a szentéj előtti padon, ha még zárva találja. - ajánlotta kedvesen.

Jól esett a reggeli séta, néhány fűszálat csillogó harmatgyöngyök díszítettek, a talpa alatt csikorogtak kavicsok. Fölötte az egyik ágról madárfütty köszöntötte. Amint felért a dombra, látta, a templom ajtaját már kinyitották. Szeme elé tárult az egyszerűségében is csodálatra méltó belső. Az elsősorban, az oltár előtt valaki fejét lehajtva imádkozott. Hátulról is felismerte. Meg sem moccant, nem akarta megzavarni az áhítatot, a cipője kopogásával. Maga is imára kulcsolta kezeit. Az ájtatos csendben megnyílt az oldalajtó,

magas fiatalember lépett ki rajta, reverendában. Megállt az oltárnál, keresztet vetett és a térdelő hölgy felé indult. Az oszlop mögé húzódott, légzését is visszatartva figyelt. Soha nem volt kíváncsi természetű, de akkor ott a lába gyökeret eresztett. A nő, amint észrevette a férfit, felállt, kitárt karokkal feléje tartott. Szorosán átölelték egymást, majd suttogni kezdtek.

El innen, amilyen gyorsan csak lehet! Még csak az kéne, hogy észrevegyék! Örökre elrontaná a renoméját, még azt gondolnák róla, hogy leskelődik. A párocska jól elvult egymással az oltár előtt, így egéruvat nyert. Szaporázni kezdte a lépteit, szinte futott, mintha bűnös lenne és menekülne. Szomorúan állapította meg, első látogatás Isten házában számára kudarcra végződött. Gondolatai összekuszálódtak, a bogok erősebbnek tűntek, mindjobban gabalyodtak. Közeledett a reggeli idő. Kellemes csengő-bongó hang jelezte, tálalva van. Pruszlikot vett magára, elindult az ebédlőbe. Az esti társaságból többen köszöntötték és asztalukhoz intették. Nem győzött hárítani, köszönte, és udvariasan közölte, az este megtalálta helyét. Egyenesen az utolsó asztalhoz tartott. Pár perc múlva, az öregúr is elfoglalta helyét. Az asztaltársaság érdeklődésére beszámolt az elmúlt nyugodt éjszakáról. Délelőtti programban a könyvtár szerepelt. A kápolnai látogatásáról mélyen hallgatott. Nem sokat időzött az társasággal, elindult a könyvtárba. A harmadik sorhoz ért, mikor telefonjának berregése hasította ketté a néma csendet. Mindenki feléje fordult, érezte, fülig pirul. Remegett a keze, amint kihámozta zsebéből a készüléket. Kinyomta, hangosan kért elnézést, zavartan hagyta el a termet. Ez bizony nem az ő napja, mi jöhet még? Az ajtón kilépve tárcsázott. Visszahívta Leventét. Örömmel tapasztalta, a fiú hangja nyugalmat tükrözött.

- Szia, Mamikám, hogy aludtál? Tegnap este sokat beszélgettünk Emesével. Nagyon kedves, és rendkívül intelligens nő. Tudod, hogy ő is pszichológus? Nagyon ért az

emberekhez. Azt hiszem, tényleg megnyugodhatunk, jó helyen leszel, ha úgy döntesz, hogy végleg maradsz. Olyan szépen beszélt a családjáról, hitéről, és a hivatásáról. Megkértem, figyeljen rád, mert biztosan sokat szomorkodsz. Ő nem így látja, de megígérte, minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy jól érezd magad. Anyáék bánkódnak, mert nem hallgattál rájuk, és nem változtattad meg a döntésedet. Nagyon várjuk a hétvégét, hogy újra együtt legyen a család. Mamikám, nincs szükséged semmire? Ne látogassalak meg délután?

- Nem, ne! Hosszú az út, holnapután úgy is találkozunk, és két napig együtt leszünk. Sőt a jövő héten még többet, mert csütörtökön aláírjuk az ügyvédnél a szerződést, és kezdődik a munka.

- Erről most hallok először, már ilyen előrehaladott állapotban van a dolog? Még a beszoktatás előtt? No, és, ha mégis meggondolod magad, és nem maradsz benn, akkor ugye hozzánk költözől? Istenem! De jó lenne! Erről jut eszembe, milyen a kápolna, biztos vagyok benne, hogy már meglátogattad.

- Jaj, kincsem, majd mindent elmesélek, ha találkozunk, most nem tudok beszélni, a könyvtár előtt vagyok.

- Rendben, akkor elköszönök, puszillak! Délután hívlak!

- Menj csak, csókollak benneteket, és ne izguljatok, jó helyen vagyok. - vágta el a beszélgetés fonalát hirtelen.

Kikapcsolta a telefonját, mielőtt visszatért az olvasóterembe. Zavarta az előbbi jelenet, de még jobban, az, amit a kápolnában látott. Még, hogy értékes teremtés, na hiszen, pappal ölelkezik, az unokámnak meg hitről, és családról papol. Pont neki, aki naiv, és jó lelkű. Milyen bársonyos volt a hangja, ahogy erről a perszónáról beszélt. Szűzanyám! Tán csak nem csavarta az a nő az ujjai köré szegénykémet, - zsörtölődött magában. Mindent el

kell mondani, amit látott, csak megfelelő időt kell hozzá találni. Vagy mégsem, mert akkor biztos azon lesznek, hogy hagyjon itt mindent. De, talán mégis - merengett tovább. Aki erre képes, az más gonoszságban is részt vesz könnyedén. Nem tudott figyelni a könyvekre. Csak araszolt a sorok előtt. A napilapokhoz igyekezett, felmérte a kínálatot. Tetszett, amit látott. Bulvárnak nyoma sem volt. Leült és kinyitotta a kedvenc polgári heti lapot, de csak a betűket látta, a tartalom nem jutott el a tudatáig. Gondolatai rabul ejtették, nincs menekvés. Hiába próbált kijutni a gondolatigából.

Szobájába érve sem nyugodott meg. Úgy járt, kelt benne, mint akinek eszét vették. Nem értette, miért van az, hogy minden oly szépnek látszik, mégis hamis. Már pedig, nincs visszaút. A héten szerződéskötés. Nem veheti észre rajta senki, milyen zaklatott. Lemegy, sétál egyet a parkban, talán elcsendesedik az elme, és tisztább lesz a kép. Fogta barátnője novelláskötetét, leült az első padra, úgy csinált, mintha olvasna. Nem akart senkivel beszédbe keveredni. A nyitott könyvre meredt a tekintete, de a sors vetítőjében más filmet játszottak, ismétlődtek a kockák.

- De, jó, hogy itt találom Ilonka, lenne pár kérdésem a családdal kapcsolatban. - szólította meg az ismerős hang.

- Nem szeretem a hivatalos kérdőíveket, szívesebben beszélgetek kötetlenül a lakóinkkal. Azt tudom, hogy özvegy, Levente elmondta az este, milyen tevékeny, csodálatos asszony, a napi teendői mellett milyen sok karitatív munkát végzett. Sőt, hogy rendszeresen számítógépezik. Intelligens, jószívű unokája van, egy gondom van vele, túlságosan félti magát. Próbáltam megnyugtatni, és megígértem, nagyon fogok figyelni és vigyázni önre. Ígérem, nem fognak csalódni bennünk.

- Köszönöm szépen, megtisztel. Hallgatom, kérdezzen csak kedves Emese - válaszolt, tessék-lássék módon.

Minden kérdést megválaszolt. Nem volt ínyére a beszélgetés, nem is kérdezett vissza, talán érdektelennek is tűnhetett. Örült, amikor végre egyedül maradt. Délben az asztalnál megpróbált nyugodtnak látszani, azonban megérezhették rajta, valami nyomja a lelkét, de nem zaklatták kérdésekkel. Elcsendesedve költötték el az ebédet. Délután megívta harcát, egy pillanatra sem tudott elbóbiskolni, pedig, de jó lett volna egy kis pihenés. Vacsora után, István, az öregúr megpróbálta felvidítani, kanasztázni hívta. Nem volt kedve kártyázni, félt a cinkelt lapoktól...

*

Bűnbánat

Udvariatlanság lett volna vacsora után rögtön felállni. Hédi beszámolóját végig hallgatta. Arra a régi bálra emlékezett, amikor bálkirálynőnek választották. Nyílt az ajtó, belépett rajta a főnökasszony, az oldalán csinos, sportos fiatalember lépkedett. Az első pillanatban felismerte a férfit, a reggeli papot. Az asztalok közt araszolva haladtak beljebb, itt-ott megálltak, egy kézfogásra, vagy néhány szóra. Nem értette milyen oka lehet, hogy rajta kívül senki nem botránkozik meg rajtuk. Amint a közelükbe értek, az öregúr felállt, és a pár elé sietett. Beléjük karolt jobbról, balról és az asztalhoz vezette őket.

- Ilonka, bemutatom Balázst, az unokámat, Őt még nem ismeri. Jó együtt látni őket, nagyon jó testvérek, -mosolygott a boldog nagyapa büszkeségével a bajusza alatt.

Alig hallhatóan, zavartan, kipirultan, motyogva bemutatkozott. Az igazság nagyon fejbe kólintotta. Lelke vad háborgásba kezdett, amiért elhamarkodottan ítélkezett valaki

felett. Mélyről feltörő sóhaj hagyta el a mellkasát, magával sodorva a megcsonkolt tekintélyt. Fellélegzett. A fiatalok az asztalnál helyet foglaltak, sokáig beszélgettek. Újra felcsillant a remény, még is csak jó helyre érkezett. Nem volt büszke magára, bocsánatot kért az Úrtól! Alig várta, hogy lemossa lelkéről az igazságtalanság szennyét. Sokáig ült a zuhany alatt, abban bízva, hogy őszinte bűnbánata feloldozást nyer. Lefekvés után a szokottnál is hosszabban imádkozott, befejezésként megköszönte az elmúlt napot, és reménykedve várta a másnapot.

Az éjszaka asszonya fekete fátylát fellibbentette, mielőtt a színes álomvilágba vezette.

Fiatal lányként sétált a budai Vár keskeny utcájában. A nyári szellő lágyan beletúrt kese hajába, muszlin ruháját vézna testéhez tapasztotta. Az egyik kisvendéglőhöz érve rekedt hangú zongorista dala szűrődött ki. Megállt a bejáratnál. Orrát megcsapta a pince dohos szaga, és a sült csülök kevert illata. Gyomra korogni kezdett az éhségtől. Az ajtóra kihelyezett árlapra meredve, pénzét számolta. Örömmel állapította meg, egy vacsorára futja. Belépett az ajtón. A gomolygó cigaretta füstje ködfelhőként takarta el szeme előtt a termet. Minden asztalnál ültek, sehol egy üres szék. Lassan lépkedett lefelé a lépcsőn. A vendégek rá sem hederítettek, észre sem vették, mintha egy láthatatlan lény lenne. Elmentek mellette, levegőnek nézték. Elindult a toalett irányába annak reményében, biztos talál ott egy tükröt. Ami valóban ott lógott az előtérben. Amint belenézett, meglepődött. Hófehér hajú, csillogó szemű öregasszony tekintet vissza, kinek arcára mély nevető ráncbarázdát szántottak az évek. Egy darabig nézte a nénét, majd elfordult. Az álomkapu ezzel bezárult.

Ébredés után többre nem emlékezett. Elgondolkodott, mit jelenthet számára a röpke álom. Nem szívelte az álmos könyveket, soha nem fejtették meg előtte a rejtélyt. Fiatal korában évekig álomnaplót vezetett. Az igen! Abból lehetett

építkezni, nagyszerű pillér volt a későbbi életére. Elemezni kezdte a képeket az összegyűjtött tapasztalatokból merítve. A vár valószínűleg sziklából épült a régmúltban, ez a biztonság jelképe lehet, a zene, gyógyír a léleknek. A ködszerű homály, némi bizonytalanságot és félelmet takar. A tükör, szembe kell nézni önmagunkkal. Itt egy pillanatra megállt. Ez vonatkozhat akár az elmúlt kínos napra, amikor azonnal ítéletet mondott, egy félreérthető helyzetből. Milyen gyakran megteesszük ezt életünk során? – dorgálta magát közben. Hány embert bántunk meg, taszítunk el magunktól, közösítünk ki, meg sem kérdezzük, miért történik valami úgy, ahogy mi láttuk. Az előrehaladott kor, hosszú élet jele lehet. Mélyülő nevető ráncok, vidám, kiegyensúlyozott öregkorral. Na, de mit kezdjen a csülökkel, és az éhséggel? Hiába törte a kobakját, semmi okos nem jutott eszébe. Ezen kívül már csak a láthatatlanság, és a szellemkép maradt. Ebben volt gyakorlata, mivel gyakran álmódott hasonlót. Ez az üzenet számára világos. Maradjon a háttérben, éljen csendben, alázattal, úgy mindenhova eljuthat észrevétlenül. No, akkor evvel nagyjából megvolnánk, - zárta le álmofejtését a szobasarok számolás utáni reggelen.

A kiadós reggeli alatt, tanító álmát megosztotta barátaival, akik cserében megajándékozták saját álmaikkal. Álmofejtésre nem vállalkozott, mert szent meggyőződése, hogy mindenki saját álmának a megfejtője.

Délelőtt ellátogatott az edzőterembe. Néhányan bicikliztek, ketten hegyet másztak, a nehezített fokra állított lépegetőn. Csak a két futópad árválkodott üresen. A teremben fiatal férfi köszöntötte, miután bemutatkozott, egy rövid állapotfelmérést végeztek. Kórelőzményről, mozgási szokásairól, cselekvési kedvéről egy nyomtatványt töltöttek ki, amit egy teszt zárt le. A kiértékelés után, futópadra, és a kerékpárra is alkalmasnak találta fizikai állapotát az edző. Gyógytornásként plusz heti két gerinctornát javasolt. Azon nyomban beállította a padon a sebességet, s már is száguldhatott. Futás közben izmai megfeszültek, szíve egyre hevesebben dobogott. Mire a gép

lassulni kezdett kellemesen elfáradt. Hazaérve a kiadós zuhany után elterült az ágyon. Pánsíp zenére pillái elnehezedtek, elbóbiskolt. Az ebédre hívó gong ébresztette fel. Lábszárába belehasított a fájdalom. Nem foglalkozott vele, pár nap és elmúlik. Bekapott két szem szőlőcukrot, mert jót tesz az izmoknak. Gulyáslevest választott, túrós batyuval. Ha így halad, gyakori vendége lesz az edzőteremnek, amennyiben súlyát és ruhatárát meg szeretné tartani. Az asztalt körülülve sokáig ejtőztek ebéd után. A csendes pihenő óráit a lakosztályában töltötte, rajzlap fölé hajolva. Számolt, és rajzolgatott, melyik bútor hova fog kerülni. Olyan sűrű lett a programja, hogy a laptopját is elfelejtette bekapcsolni.

*

Anna

Úgy elmerült a mérésekbe, hogy megfeledkezett az uzsonnáról. A vacsorát lemondta, mert egy óra múlva indulni kell. Vasárnap estig átadja magát a családnak és a dobozolásnak. Könyvei biztonságban várnak a költözésre, a polcokkal együtt. Házi könyvtárát a gyerekek megtizedelték, kiválogatták, barátnője is megpakolt egy kis bőröndöt, így is maradt még pár száz darab a polcokon, szekrényekben. Három dobozzal ajándékba szánt, karitatív céllal. Régebben ajánlották adja el, amire már nem tart igényt. Megpróbálta, bár ne tette volna. Egy antikvárt megkeresett, ki is szállt a főnök egy óra múlva, de csak a ritka példányokat akarta begyűjteni fillérekért. Ebből köszöni, de nem kért. A könyv kincs, többet érdemel. Tényleg! Mi lenne, ha... Az órára nézett, még időben van. Azonnal elindult az iroda tömb felé. A két épület között két perc az út. Kopogására, azonnal választ kapott.

- Jó napot kívánok. Nem sokára itt az unokám és indulunk. Közben eszembe jutott valami, ami nem tűr halasztást vasárnapig. Jártam a könyvtárban, láttam bőven elférne ott még pár polc könyvekkel. Kedves Emese, felajánlanám a polcokat és a könyveimet. Zsebkendőnyi szobámba másnak kell a hely, itt elkelne, bármikor olvashatom őket magam is.

- Jaj! Kedves Ilonka, nem tudom, hogy fogadhatnám el. Tetszik tudni, hogy beszoktatás időben minden oly képlékeny. Amennyiben később úgy dönt, hogy velünk marad, megköszönöm, és elfogadom mindannyiunk nevében, de csak akkor. Köszönöm, hogy ránk gondolt, szép ajándék lesz a kis közösségnek. Szóval, akkor vasárnapig nem látjuk egymást? Érezze jól magát szerettei körében. Üdvözlöm a családot. Hétféjére én is elutazom a barátaimhoz. Lilike lesz az ügyeletes, nála tetszik jelentkezni vasárnap.

- Köszönöm, örömteli, kellemes hétféjét kívánok én is Önnek. A viszont látásra.

Azon gondolkodott, miért nem erősítette meg, hogy nem táncol vissza, minek is tenné, tényleg, mindeddig semmi oka nem lenne rá. Laptopját a táskába tette, útra készen állt. Az ablakhoz sétált. Homlokát a hús üveghez tapasztotta. Alig egy-két perc telhetett el, a fiú a kavicsos úton az épület felé tartott, kezében virágcsokorral, hogy milyen virág lehetett a papírban, az rejtély maradt. Elhagyta a helyét, kezébe vette laptopját. Teltek a percek, ólomlábakon vánszorgott a kis mutató, nagy utat járt be az idő, mire megérkezett. Ott állt a fiú üres kézzel, felkapta öreganyját, és megpörgette a szűk folyósón. Értette jókedvét, de a virágról nem kérdezett. A hazavezető úton vidáman cseverésztek, mindent el kellett mesélni, ami a napokban történt. Egész hazáig elemezték az „Ezüstszekeret”. A kápolnáról mélyen hallgatott. Nem akarta sokáig titkolni tévedését, de a visszaútra szánta vallomását.

Lánya úgy szorította magához, hogy szinte fájt, azt hitte kimegy belőle a szufla. Nagy nehezen kihámozta magát

görcsösen ölelő karjaiból. Akkor vette észre, hogy egyetlen gyermeke szemeiből könnypatak csordogál.

- Kérlek, ne sírj. Nincs semmi baj kislányom, jól vagyok, jól érzem magam, hidd el jól döntöttem. Tudom, fáj nektek, hogy visszautasítottam a felajánlott lehetőséget, de nem oldottunk volna meg semmit. Nektek dolgozni kell, az én koromban pedig, bármi megtörténhet. Nem kockáztathatunk. Mai világban könnyen megköszönhetik a több évtizedes szolgálatot, és az utcán találhatja magát bárki. Nem hiányzik más, elég egy lábtörés, fekvőgipsz, húszon négy órás szolgálat a családnak, de sokkal rosszabb is jöhet... Remélem semmi hasonlóban nem lesz részem, így nem kell féltennem benneteket, és attól sem kell félnem, hogy miattam veszítitek el a munkátokat, biztonságotokat. Meglátod, milyen szép helyen vagyok, még a betegszobák is olyanok, mint egy szanatóriumban.

Nem feszítette tovább a húrt. Kezébe fogta lánya fejét, mélyen a szemébe nézett, és úgy kérlelte, mosolyogjon.

- Na, nózizzunk egyet, mint gyerekkorodban.

Anna végre elmosolyogta magát, és összedörzsölték az orrukat, éppen úgy, mint régen. Hanem, amint beljebb lépett az étkezőbe, azt hitte elájul a meglepetéstől. Mennyei illatok keringtek a levegőben. Csülök Pékné módra, a kedvence. Korogni kezdett a gyomra, és rettenetesen megéhezett.

*

Rémálom

A fenséges vacsora után sokáig beszélgettek. Minden kérdésre választ adtak, és kaptak egymástól. Hiába marasztalták, menni volt kedve. Arra gondolt, legjobb, ha otthon tölti az éjszakát,

nem szerette, ha hálálkodnak. Nincs abban semmi különös, ha egy anya, nagymama úgy dönt, hogy a család érdekeit tartja szem előtt. Egyébként is reggel korán kell kelnie, sok munka vár még rá. Tele volt a lakása üres dobozokkal.

Teli gyomorral, fáradtnak, és gyengének érezte magát, hamarjában elpilledt. Imáját be sem tudta befejezni, álommanó olyan gyorsan megérintette. Egy távoli erdőbe repítette, oda, hol, egy göndör hajú nő botorkált, a sátán kötelét fonta, miközben átkot szórt. Felette a fák lombjai összesúgtak, félelmükben összegabalyodtak. Valamikor régen, ha az erdőben meglátták az asszonyt, rendezték soraikat, lombsátrat terítették föléje. Féltették, óvták, és szerették. Az idő tájt, hej, de sokszor hallották szép szóval az angyaloktól segítséget kérni. Beszélgetni a kis patakkal, amelynek partján a bánatfák földig hajoltak, hogy kellő tisztelettel köszöntsék. Kezdő volt, és jó úton haladt. Titkokat kutatott, miközben a tudás fáját kereste szüntelen. Abban az időben találkozott egymással a két erdőt járó asszony. Mamóka gyógynövényeket szedett az erdő melletti réten, és erőt gyűjteni járt az öreg tölgyhöz. A néne egyre nehezebben cipelte a felhalmozott tudást, tarisznyája jócskán a földet söpörte. A két hölgy összebarátkozott annak ellenére, hogy a fiatalabb akár a lánya is lehetne. Úgy is viselkedett vele. Egyik nap az öregasszony komoly döntést hozott. Minek a sok kincs, ha nincs, akivel megossza? Itt van ez a jó lélek, az égiekhez fohászcodik, szereti a természetet, az állatokat, az embereknek is hasznára tehet. Fiatal, és lelkes, jó utódja lehet.

Pitymallott, de a szemére mégsem jött álom, - oly sokat morfondírozott, mit tegyen a kezdő csomagba, aminek azonnal hasznát vehetné? A felkelő Nap, aranyra festette a tájat, mikor pillái lecsukódtak. Nem sokat pihenhetett, mert a derengő reggel igen korán harmatcseppből gyöngyfűzért csókolt a fűszálakra. Ideje volt ébredni. Mamóka az égre emelte tekintetét, és megtörtént a csoda. Egy Angyal szállt feléje fényruhában tündökölve, ezüstveretes ládikóval a kezében.

Ajándékát óvatosan a lába elé helyezte, tudjon mibe pakolászni. Korát meghazudtoló fürgeséggel szorgoskodott, midőn telerakta. Volt abban minden, mi beteg testnek, és léleknek gyógyír. Mankó az elesettnek, szeretetszakra a kőszívűnek, rózsaszínű fénygömb a tévelygőnek. Néhány jó tanácsot még beletuszkolt a tetejére.

Ráült a ládikóra és várta az asszonyt!

Eltelt egy nap, beköszöntött az este, szürke fátylát az erdő fölé terítette. Holdanyó is megjelent az égi országúton, ezüst szekérével éppen fölénk tartott. A töpörödött asszony felnézett, hogy illendően köszöntse, amikor az angyal újfent megjelent, és így szólt:

- Menj csak pihenni anyóka, vigyázok a kincsre, meglásd, holnap eljön érte.

Hallgatott a jó szóra, és hazaballagott. Reggel alighogy megkondult a távoli templom nagy harangja, elindult az erdőszélre. Éppen hogy megérkezett megjelent a vendég. Leültette maga mellé, s alázattal megkérdezte, elfogadja-e a ládát és a benne lévő ajándékát? A fiatalasszony felkapta a kincset, perdült vele egyet, kettőt, örömeiben. Az öregasszony szeme hálakönnyel telt meg.

- De jó látnom, nem volt hiábavaló a szolgálatom, most már nyugodtan megyek, ha hazahívnak - sóhajtotta.

A sors homokóráján peregtek a szemek. Az öregasszony majdnem mindenét oda adta, amikor gyanakodni kezdett.

A fiatalasszonyt egyre ritkábban látta, már nem hallotta angyalt szólítani, és a kis patak is hiába várta. Ha nagy ritkán mégis arra tévedt, nem szólt senkihez, csak gyorsan elviharzott. A páfrányok rettegve takarták be a gomba spórákat, mert le sem nézett rájuk, eltaposta őket. Egy ideje igen csak fent hordta az orrát.

Teltek a hónapok, Őszapó is távozni készült. Dérből fakadt könnye csorgott, amikor meghallotta a Tél üzenetét, hogy fagyból szótt szemfedőjével hamarosan elkészül.

Az öregasszony bánatában egyre csak fogyott, és töpörödött.

Figyelmeztették az erdő állatai, ne várja az asszonyt, amoda jár a másik erdőbe, vigadni a patásokkal. Egyik éjjel ládát égettek, és a lángok körül ropták az ördögi táncot. Mikor ezt meghallotta a néne, fájdalmában, elszunnyadt a remény, legördült a csillagfüggöny. Derű után borút kevert a vihar, s az emlékek porában, kínjában hempergett a lélek. Pár nap múlva, az öregasszony rosszul lett. Hívták az erdő bölcsét. Az öreg bagoly, amint megérkezett, kezét összecsapta, s szomorúan sorolta: öt ember erejével rontották meg! Aki ezt tette vele, öt életet, és egy láda kincset ajánlott a fekete seregnek, öt ember erejéért.

Az első élet az anyókáé volt.

Az öregasszony sorsát elfogadva, felnézett az égre, és hívta az angyalt. Alázattal kérte, rózsaszín fényével burkolja be a tévelygőt, tisztítsa meg a lelkét, hogy ne legyen több áldozat! Majd mielőtt végleg lezárta a szemét az Úrhoz fordult és kérte, bocsásson meg az eltévedt asszonymak, vezesse vissza a jó útra, ne hagyja elveszni.

Az asztalon pislákoló gyertyalángba karolva keringőt járt a megbocsájtás, amikor a hazavezetés angyala megérkezett.

Félhomályban hasadt a hajnal, az álom véget ért. Elsodródott, feltörő gondolatai a valóságba visszarepítették. Mamókában rég nem látott barátnéja sorsát ismerte fel. Azonnal felhívja, amint a bágyadt éjszakát leváltja a reggel. Megropogtatta csontjait, teavizet készített a tűzhelyre. Pár perc múlva menta és a gyömbér illata keringte be lakás minden zugát. Az óramutatója oly lassan ballagott, mintha ólomlánccal verték volna bilincsbe.

Emma

Elképesztő álmától kegyetlenül szenvedett. Eszébe jutott Emmácska kálváriája. Évekkel később így emlékszik vissza.

A szokásos újévi csevejre abban az évben Emmánál gyűltek össze. Az asszonyt hónapok óta rejtélyes betegség gyötörte. Elesett és gyenge volt, remegett a lába, a hideg lelte. Náthalázás időszakban, lappangó vírusra gondolna az ember. Vizsgálatok, szakorvosok azonban semmilyen szervi bajt nem találtak.

Történt azonban valami akkoriban, amit nem sokan értettek. Emma határozott, elszántsággal bejelentette, hogy vége! Nem csinálja tovább, amit oly nagy lelkesedéssel hozott létre. Az asszonyt, a kis közösség életében, a második évfolyam nyári szünetében érte az első csalódás, mikor a vezetőnek kinevezett tanítványa a hátába tört döfött, s puccsot tervezett ellene. Pár gyenge embert maga mellé állított, lazább értékrenddel működő új klubot szerveztek, ahol a tervek szerint nem a Krisztusi utat követnék. Nem háborgott, pedig sajgott a lelke, saját kudarcként élte meg a történeteket. Találgatta, hol hibázott, mit rontott el, hogy idáig jutott? Túl szigorú lenne? Mi van, ha tényleg lazábbra kellene fogni a gyeplőt. Magában kereste a hibát. Nem szólt egy szót sem, csak várt, és átalakította a klubot. A lázadót maga mellé emelte, alapítótársi tisztséggel ajándékozta meg. Lassan helyre állt a rend, mégis beütött a ménkö. Nem kellett sokat várni, elérkezett a szakítópróba. Ha Emma előadást szervezett, társa bojkottálta. Helyette más programokra hívta meg a tagokat. Két évig egymás mellett, de egyre jobban eltávolodva járták az öt éve közösen megkezdett utat. Ebbe fáradt bele, ezért mondott búcsút az ünnep előtt. Akkor még nem gondolta, sőt, el sem tudta képzelni, milyen rém-es következményei lesznek a döntésének.

Hogyan lesz a fehérből, fekete?

Az első vészjel karácsony másnapján, álmában érkezett. Rövid ősz haját az egykori tanítványa feketére festette, ami ettől hirtelen nőni kezdett és göndörré változott. Többször szerencsére nem emlékezett. Meg is jegyezte reggel, furcsa egy betegségben szenved, ami ilyen álmot szül.

Az igazi rémálom pár nap múlva következett.

Egy város közeli kegyhelyen jártak. A dombon lévő kolostor előtt a volt tanítvány integetett. Mind a két lábától lefelé szélesedő sávban fekete lé csordogált, mire leért, sűrű iszappá változott.

Az iszappal terített lapban ballagtak az integető édesanyjával felfelé, aki a fekete anyagtól, pár méter után megfulladt. Emma felfogta, úgy marad életben, ha a hömpölygő árral szemben megpróbál feljutni a dombra. Lassan haladt előre, többször visszacsúszott. Már majdnem elérte a célját, amikor az egykori barát odafutott, és fojtogatni kezdte. A kéz szorított, a levegő fogyott, a test gyengült, az izmok ernyedtek. Az utolsó pillanatban hirtelen erőre kapott, és a fojtogató kézbe harapott, a szorítás akkor engedett.

Levegőért kapkodva, csurom vizesen ébredt, egy kispárnája csücske a szájához tapadt. Álmát akkor ennek tulajdonította.

Közben Emma titokzatos betegsége nem javult. Laborba küldték, ismét szakrendelések sorát várta, járta végig, még sem találták meg a tünetek gyökerét. Barátai gyakran emlegették, rontás, vagy átok lehet rajta. Addig duruzsoltak a fülébe, míg régi mesterét fel nem kereste. Az álom hallatán a mester fekete mágiára gondolt. Mégsem hitt benne, senkinek nem hitte el, hogy ez megtörténhetett vele. Nem ártott soha senkinek, meg nem bántott senkit, rosszat sem tett, sem gondolatban, sem cselekedetben. Akin tudott segített, nem szolgált rá effélékre.

No, meg a legnagyobb igazság abban rejlett, nem is igen hitt akkor még benne. Úgy vélte, Istenhívő emberhez nem érhet el a gonosz ereje. Egyik tanítványa többször említette az erdélyi „látót”, kivel régebben internetes kapcsolatban álltak. A címe megvolt. Nagy nógatasra belegyezett, hogy felvegyék vele a kapcsolatot. Azonban az asszony nem segíthetett, mert megbetegedett, és fogadalmat tett, hogy gyógyulása után többé nem bolygatja az égieket. Hanem azért régi ismeretségre való tekintettel megígérte, szól az egyik barátjának, segítsen megfejteni a rejtélyt. A barát ortodox teológián tanult, nagy tudora az efféléknek. Két nap múlva válasz érkezett, készen állt a kérés fogadására. Semmilyen tájékoztatóval nem szolgáltak, csak a két álom leírását küldték el levélben. Lett nagy riadalom, amint a válasz megérkezett. A legelvetemültebb lélek képes csak hasonló mágiára, amivel az áldozatot „megpakolták”, olvasták rémülve. Az elkövető korát, alkatát, és egyéb fontos, pontos személyleírást megtudhattak a sorokból. Nem akartak hinni a szemüknek, a levél olyan bizalmas részleteket is tartalmazott, amit csak és kizárólag a közvetlen környezetük ismerhetett. Megijedtek, ilyet még nem láttak. A mester küldött egy védelmező-rituálét segítségképpen, de mivel annak elvégzése egy bizonyos holdálláshoz kötött, csúsztak vele majd egy hónapot.

Az asszony naponta többször megborzongott, nem érezte jól magát a test börtönében. Közeledett a holdtölte, elhatalmasodott rajta a gyengeség. Egyébként is ilyenkor ingerlékeny volt, és rosszul alszik.

Bezzeg vidámak és elszántak a mágusok, boszorkányok, ilyentájt ülnek tort az áldozatuk fölött.

Emma hiába várta az álomtündért, helyette a fájdalom érkezett. Remélte, elmúlik magától a nyavalyája, de egyre jobban nyilallt a halántéka. Ritkán érinti kezével a gyógyszeres dobozt, akkor azonban türelmetlenül kutatott az orvosságok között. Kiválasztotta a legerősebbet, de a pirula nem használt.

Hajnaltájt a füle zúgni, lüktetni kezdett, és bűgött, mintha egy trafó lenne a fejében.

Vasárnap az idő ólomlábakon haladt, a fájdalom kiütéssel győzött.

Ebéd utáni - általában rövidke - sziesztája úgy elnyúlt, hogy fel sem bírt már kelni. Estére fordulva a fájdalom a fejbőrére is rátelepedett, úgy érezte a "haja" is megfájdult. Az érintésétől is irtózott. Életének legborzalmasabb óráit élte át. Potyogtak a könnyei.

Hajnaltájt kimerülten álomba sírta magát. Az álombirodalomban sem időzhetett sokáig, a hasogató fájdalom felébresztette. Pár pillanatig forgott vele a szoba. Szólni szeretett volna, de nem sikerült a szavakat megformálni. Megijedt. Kitámolygott a fürdőszobába, a tükörbe nézve egy szörny nézett vele szemben.

A feje, mint egy léggömb, a szemöldöke elveszett benne, jobb oldalon a szája az álláig elhúzódott. Mind a három ágra kiterjedő arcidegbénulás jelei torzították az arcát. A jobb füle akkora lett, mint a fél feje, még soha nem látott ilyen gnómot.

Fiatalon egy féloldali bénulást megélt a másik oldalon, de az nem volt ehhez hasonló. Igaz, az eset óta bal fülére nem hall, és a bal szemére kettős látása van. Remegett egész testében. Nem az elmúlás veszélye, hanem a fekete erő rettentette meg. Megjelent előtte tisztán a kép, amikor egy álombéli nő feketére festette a haját.

Ráébredt igaz az állítás, a fekete mágia beteljesedett.

Nem sokkal később a rendelőben várakoztak. A házi orvos azon nyomban a kórházba utalta. A fülészeti osztályon rokonszenves orvos látta el. A vizsgálat során vírusfertőzésre gyanakodott. Épp akkor tette tiszteletét az osztályvezető főorvos, aki más diagnózist állított fel és antibiotikumot, párakötést rendelt, otthonfekvéssel, és napi ellenőrzéssel.

Férje tartotta benne a lelket, no, meg a telefonügyeletet. Gondosan sürgött körülötte, jó indulattal szakszerűnek is nevezhető ápolással gondoskodott róla. Nem hallott, beszélni nem tudott. Az erős fájdalomcsillapító rövid ideig hatott. Amint a fájdalom pihent, a Zsoltárok könyvéből olvasott, ebből merített életet.

- Uram, mondd, miért? -kérdezte némán, bénán.

Erre a kérdésére is azonnal kapott választ, a véletlenszerűen kinyitott, 140. zsoltárban.

Az első csoda sem váratott sokáig. A szörnyűségek közepette, azon a délutánon, egyik barátnőjének családtagja, a lelkész, telefonált. Amint meghallotta mi történt, felajánlotta a segítségét. A lelkipásztor nem sokkal később a beteg ágya mellett imádkozott. Az asszony alig érthető suttogását megértette, és hangosan felolvasta a 140. zsoltárt, majd közös imádságba kezdtek. Mielőtt lelki-segítője elkészült volna, biztatta, és a remény lángját meggyújtotta, biztosítva arról, hogy az Úr nem hagyja magára a szenvedőt, és hamarosan meggyógyítja. Elhitte. Hiszen az Úr elküldte szolgáját, hogy általa hitében erősítse, reményében megtartsa, és szeretetéről biztosítsa.

Estére kicsit jobban lett. Enni még nem tudott, inni is csak szívószállal, mert a tea elfolyt elhúzódott száján. A lelki táplálékból merített erőt. Magában süllyedve azon gondolkodott, mit akarhat Isten megtanítani ilyen szigorú leckével?

Gondolatainak fonalát visszafelé kezdte gombolyítani. Ahogyan hátrafelé haladt az időben, egyre több bogot talált rajta. Az előző év őszéhez érkeve összekuszálódtak a szálak.

Minden csomóban más volt elrejtve. Félelem, csalódás és sok egyéb.

Egyszer csak felvillantak szeme előtt a képek, felismerte benne a jeleket, azokat, amiket akkor nem akart meglátni, meghallani és észrevenni.

Hogy is gondolhatta, ha nem foglalkozik a bajjal, nem is létezik? A felelősségvállalás, a dolgok megvitatása helyett álarcot öltött, miben erősnek érezhette magát.

Eszébe sem jutott, a jelmezt nem rá szabták, rossz tervezőt választott. A mimikát elrejthette, de a valóságot nem. Mind eközben az arca deformálódott, alkalmazkodott a szerepéhez. Nem tudhatta azt sem, hogy a lélek nem tűri az erőszakkal reá osztott szerepet, kitér előle, ha a teremtőtől kapott érzelmeket megtagadjuk, jelzéseit nem fogadjuk. A legjobb színész is ripaccsá válik, ha hozzájárul, hogy jelmezét az ördög készítse el!

Döntött! Véget vet az áldatlan állapotnak, és meggyógyul!

Átadta Istennek a félelmeit, amely minden betegség legfőbb forrása.

Midőn attól félünk, hogy felismerik a gyengeségeinket, sokszor öltünk álarcot, hogy ne vegyék észre a gyengeségeinket. Ilyenkor a gonoszt is közel engedjük magunkhoz, aki csak erre a pillanatra vár. Előszórással tartózkodik a gyengék között, mert ott talál könnyű zsákmányra.

Eszébe jutott II. János Pál pápa üzenete, ami lámpásként világítja be a földet:

- Ne féljete!

- Átadta Istennek az emberi kapcsolatait. Egyedül Ő tudja, hogy számára mi a jó. Mi hajlamosak vagyunk a jóban is rosszat keresni, vagy a rosszban jót látni, ezért könnyen becsaphatnak bennünket. Nem ismerjük fel a barátban az ellenséget, így válhatunk saját magunk áldozatává. Isten az igaz barátot a szükségben mutatja meg. Ő nem menekül előlünk a bajban, nem keresi ki volt a hibás, hanem a kezét nyújtja. Isten azt is

megmutatja, kit ölelhetünk magunkhoz, és kit kell eltaszítanunk.

- Átadta Istennek az egész múltját, hogy hitében megerősödve haladhasson tovább a kijelölt úton, és segít megbékélni önmagával, ami a legnehezebb, de jól tudja, csak így lehet tiszta szívvel megbocsátani, alázattal élni, és másoktól bocsánatot kérni.

- Átadott minden negatív gondolatot, vezekelve, alázattal bocsánatot remélve.

- Átadta Istennek önmagát és benső énjét. Tudja, hogy a hozzá vezető hídra lépve haladhat csak előre, és várhatja el, hogy Isten alászálljon hozzá.

Amikor mindezt megtette, megköszönte az ajándékot, amit betegség formájában kapott, hogy tanuljon belőle és erősödjön általa.

A lecke megtanította a félelem legyőzésére, és arra, hogy engedje el, mi nem előnyös számára, és nem a fejlődését szolgálja, ami visszatartja, és a kárára van. Hogyan tartsa magát távol a hamisaktól, a gonosz szolgálóitól, a rossz szellemekkel paktálóktól, de szeresse az őszintéket, az alázatosakat, a hívőket, mert ha nem ezt teszi, az álarc alatt cserepekre hullik a lélek.

Visszakapta az egészségét. Győzött a Fény az árnyék felett! Aki Istenhez indul, annak nem kell meglátni a pokol kapuját. Tudja a harcnak nincs vége, a gonosz nem nyugszik, amint gyengül, ismét támadásba lendül. Van még mit tenni jócskán, hogy ha eljön majd az óra, a legnagyobb vizsgán jól szerepeljen.

Így ért véget Emma története. Úgy elszaladt az idő, észre sem vette, hogy az emlékezés súlya alatt három kartondobozt telepakolt. Kezet mosott, és hívta a barátnőjét.

- Szervusz, Emma, itthon vagyok, holnap megyek vissza, lenne kedved egy kis baráti csevejre?

- Óh, ha tudnád, mennyire örülök! Mit szólnál ma egy közös vacsorához, ötkor érted mehetünk? A kedvencedet sütöttem, abból is dupla adagot, viszel majd belőle amoda. Kérlek, ne utasíts vissza.

- Jól van, rendben, nem teszem. köszönöm a meghívást, örömmel elfogadom. Levente értem jön nem sokára, náluk ebédelek, veletek pedig vacsorázom. Akkor, ötkor találkozunk, csókollak benneteket. - köszönt el vidáman.

Lassan indulni kell, nem sokára délre jár az óra, cihelődni kezdett. Úgy tűnik, nem kell attól félnie, hogy az ingerszegény környezetben megbetegszik.

*

Családi hétvége

A családi asztalnál díszvendégként, helyet kapott a gondoskodó szeretet, a félelmet nyugalom váltotta fel. Szerették volna sokáig megtartani a pillanat varázsát, viccelődtek, heccelték egymást, mielőtt asztalt bontottak. Nem engedik, hogy a hétvégeket, az ünnepeket a sors elrabolja tőlük. Ilonka aggódva leste az óráját. Ötkor érte mennek, addig be kell csomagolnia az ajándékot. Hogy meg fog lepődni a barátnője, mikor kibontja. - boldogan örömködött. Közben Levivel egyeztettek, reggel korán indulnak vissza a házba.

Az ajándéktárgy felöltöztetése nem volt egyszerű mutatvány. Túl nagynak bizonyult, és kicsinek a csomagoló anyag. A tárgyat több réteg selyempapírba bugyolálta, mielőtt megkapta a dízscsomagolást. Pontban ötkor hármat túlköltek. Tokkalapját fejére illesztette, kontyúvel a hajához erősítette, indulásra készen állt. Az egyik kezében a kézitáskáját

szorongatta, másokban az ajándékát. Akadt némi bonyodalom, le kellett tenni a csomagot, hogy az ajtót bezárhassa. Hosszú hetek teltek el, az utolsó találkozásuk óta. Várta a pillanatot. Száguldott az öreg Suzuki a ház felé. No, azért a száguldás kicsit túlzás, szóval futott velük a járgány.

A találkozás boldog öröme járta át a minden porcikájukat. Emma bontani kezdte az ajándékot. Az utolsó selyempapír lehámozása után, elsápadt.

- Ilonka! Ez Krisztus Pilátus előtt, és herendi! Ezt nem fogadhatom el! Évtizedekig ott állt a szobád sarkában lévő kis asztalkán a házi oltáron.

- Dehogynem, kedves Emma, nektek szántam. A hálóban van a szekrény tetején a kék színű párja, a Zsolnai. Leventétől megkérdeztem, melyiket szeretné, a másokra esett a választása. Pannánk a szoptató anyát, az Anyaságot választotta. Anna, az Európa elrablását. Mindenki kap a gyűjteményből, aki nekem fontos. Én mégsem vihetek ilyen nagy figurákat, talán a kisebbekből egy, kettő még elfér - nyugtatta meg barátnőjét.

A vacsoránál be nem állt a szájuk, oly sok megbeszélni valójuk akadt. A rémes történethez érve, Emma homlokán gondfelhők tornyosultak, szemében vihart jelezve.

- Soha nem jövök rá, mi lehet az oka, ami ilyen elvetemült gonoszságra készítette szegény párát, hiszen gyermekemként kezeltem, és szerettem. Kórházi találkozásunkkor szembesítettem, mit vétett ellenem. Zavart volt, először tagadott. Hazaérkezésemkor, azonnal elküldtem a mester levelét, a bizonyítékot. Pár óra múlva hívott, és vallott. Előadta, minden szó megáll, amit a levélben olvasott, és azonnal magára ismert. Bocsnatot kért. Persze, hogy megbocsájtottam, sőt felajánlottam a segítségem. Javasoltam, írjunk együtt levelet, kérjük meg a mestert, segítse Őt visszavezetni az Istenhez vezető útra. Leveleinket mind a ketten külön megírtuk. Hamarosan válasz érkezett. Segítöm óvott tőle, nem

tartotta őszintének. Sajnos igaza lett. Élet, halál ura vált belőle, elkötelezte magát a gonosszal, aratott körülötte a halál. Tudom, a sorspoggyászát mindenki maga pakolja meg, és tettének következményeiért egyszer felelni kell. Aki egyszer elveti komizság magját, annál az aratás sem késik sokat, mert, "ki mint vet, úgy arat..." - fenik már a kaszát. Akkoriban sok üzenetet, és erősítést kaptam az Úrtól, félnem tőle nem kell. Ennek ellenére mindennap imádkozom érte ma is, kérem, bocsássa meg az összes bűnét, mert nem tudja, mit cselekszik. Én régen megbocsájtottam. Többet nem tudok-, és nem akarok erről beszélni, kérlek, ne haragudj. - zárta le a témát Emma.

Ilonka megértette, megfogadta, nem hozza többé szóba a rémes történetet. Észrevette barátnője keze megremegett. Megfogta a remegő kezét, és megsimogatta. Kellemesebb dolgokra terelte a beszélgetést. Későre járt, a látogatásnak vége közeledett, Emma férje hazafuvarozta. A ház elé érve kivette a nagy utazótáskát, amiben rejtélyes ajándékuk lapult. Felkísérte a lépcsőn. Az ajtóban elköszöntek. A csomagot az előszobában helyezte el, a másnapi induláshoz. Lefekvés előtt ellenőrizte a papírokat, csomagokat, amiket előkészített a reggeli induláshoz. A kedvenc süteményéből kettőt elfogyasztott, mielőtt lezárta a kekszes doboz tetejét.

*

Visszatérés

A könyöklőkre hullott esőcseppek egyenletes kopogása verte fel a hajnali csendet. Sűrű, sötét felhők esőfüggönyt terítettek az ablakszemek elé. Áldani illene a Teremtőt, mert öntözi a földet, élteni a magot, amelyből kenyér lesz. Ezen a reggelen még sem tudott örülni az égi áldásnak. Tekintete a csomagokat

pásztázta. Nem tenne jót a tisztára mosott kelmének, a keményített, vasalt terítőknek, ha eláznának az esőn. Évtizedekre visszafordult a múltba, a hétvégi hosszú ügyeletekhez, ahol két beteg között a terítőkön szaporodtak az öltések. Nagy divatja volt akkortájt a népi hímzésnek, varrt öreg és fiatal, mindenki, aki csak tehetett. Szébbnél szebb motívumokkal díszített terítők tették értékesebbé a szocreál szekrénysorokat. Abban az időben ritkán lehetett látni tarka műszálas bővlikat. Kora volt, álmosan a fürdőszobába ballagott. Pár tornagyakorlat után, elkortyolta a kávéját, az óriási ebédlőasztalnál. A termoszba menta teát töltött, és szendvicseket csomagolt. Az úton majd megpihennek, elfalatoznak az unokával. Elzárta a gáz-, a vízcsapokat, még egyszer mindent átnézett, majd a pakkokat az ajtó elé húzta.

- Mi a csoda van ebben a csomagban, ami ilyen nehéz?

Méltatlankodott magában. Még sem kellett volna megígérni, hogy nem kíváncsiskodik. Emma ráparancsolt, csak akkor szabad megnézni, ha megérkezik. De, mi van, ha nem is szeretné magával vinni, a csomag tartalmát? Egy zsebkendőnyi helyre jól meg kell nézni, mit visz be az ember, zsörtölődött magában. Lehet, hogy azok a könyvek sorjáznak benne, melyekre évek óta közösen vadásznak? Csak is a könyveknek lehet ilyen súlyuk, akkor meg, tényleg hasznát veszi, mert amint kiolvasta, mehetnek a könyvtárba, ahol mások is rátalálnak. Végig ment még egyszer a lakáson, ellenőrizte az ablakokat. A komód előtt megtorpant, az agyagvázát megsimogatta, és így szólt hozzá:

- Ne haragudj, most nem tudlak magammal vinni, de ígérem, legközelebb velem jössz.

Szemébe könny szökött. Nem tudott ellenállni, mégis csak visszament a vázáért.

Csengettek. Felkapták a pakkokat, s Levente óriási ernyője alatt baktattak az autóig. Mikor a hátsó ülések megteltek, ők is

elfoglalták helyüket a bakon, és a lovak közé csaptak. Így szokták mondani egymás között. Az ablaktörlők nyöszörögtek a síkos üvegen. Ideje lenne kicserélni, állapították meg egyszerre. Futott előttük az út. Az égi dézsa nem akart ürülni. Megéheztek. Az erdőszélen félreálltak. Fölöttük elterülő szeretetsátor alatt belakmározta. Tele bendővel folytatták az útjukat. Minden átmenet nélkül szeretett unokája, neki szegezte a kérdést.

- Mamikám, mit gondolsz Emese vár bennünket? Elárulok egy nagy titkot, mit csak veled osztok meg. Tiszteletem jeléül vittem neki a napokban egy csokor virágot, és sokáig beszélgettünk. Semmi személyes ismeretet nem cseréltünk, még is érzelmet véltem felfedezni a tekintetében. Nem tudod, nem hallottad, van barátja? -kérdezte.

Persze, hogy tudott a csokorról, de hallgatott. Még sem leplezheti le magát, hogy az ablakból látta, még félreértene a fiú. Mi lesz, ha beleszeret az igazgatónőbe? A gondolattól is megrettent. Alig fél év telt el az óta, mikor végig kellett nézni a fiú világfájdalmát, aki majd beleveszett a bánatba, mikor szembesült volt barátnője viselt dolgaival.

- Annyit tudok, hogy a hétvégét a barátaival tölti. Ilyen okos, és csinos nőnek biztosan van barátja. Egész héten az Ezüstszekeret irányítja, biztosan vágyik a kikapcsolódásra, és várja a hétvégét.

Pár perc csend következett, majd a világ dolgait kezdték boncolgatni. Miszlikre szedték az időszerű eseményeket, mire begördültek a parkolóba. Emese autója mellé álltak. Örömmel tapasztalták az eső is elállt. A napocska kukucskálni kezdett a felhők mögül.

Az irodában frissen, pihenten fogadta őket az igazgatónő. Szemében csillag ragyogott, amikor rájuk nézett. Gyönyörű ez a lány, - állapította meg magában Ilonka. Ahogy Levente mellett állt, elnézte őket, szép pár lenne belőlük.

A bejelentkezés után felhordták a csomagokat. A búcsúölelésnél tartottak, mikor a hátuk mögött a folyosón, megjelent az igazgatónő, s így szólt:

- Levente, ha úgy ért a motorhoz is, mint a lélekhez, biztos vagyok benne, megtalálja a hibát. Néha akkorát rántott, azt hittem valamelyik kerék futott ki alólam. Persze csak akkor, ha az ideje engedi. – szerénykedett.

- Jöjjön kedves, nézzük meg azt a járgányt. Ráérek bemenni. Azt nem ígérem, hogy meg tudom javítani, de minden esetre megpróbálom.

Elköszöntek egymástól, a fiatalok a parkoló felé vették az irányt. Ilonka kétszer is az ablak felé indult, de félúton megállt, legyőzte a kíváncsiságát. Leült az ágya szélére, és a képre szegezve tekintetét, mesélni kezdett.

- Tudod papa, nagyon hiányoztál! Képzeld el mennyi minden történt abban a pár napban.

Mindent elmesélt, semmit nem hagyott ki. A beszámoló végén az ablakhoz lépett. Már csak egy kocsi állt a fák árnyékában, Emeséé.

Az első gong reggelire hívta a lakókat. A folyosón elhalkuló léptek, és a vidám hangfoszlányok jelezték nem sokára megtelik az étkező. Nem ment le, hiszen ők már túl voltak rajta. Csomagokkal kezdett. Először Emma ajándékát vette górcső alá. Amint kibontotta, támasz kellett keresnie, hogy el ne ájuljon. A csodafazék. Alig pár hónapja szájtátva hallottak róla, a recepteket is végig böngészték, mielőtt az árra kattintottak. Az a hír járta, a bemutatókon száz fölött „futnak az árak”, így nem is gondolkodtak rajta, hiszen az egy havi nyugdíj, hiába incselkedett velük a lehetőség. Most itt van előtte, egy levél kíséretében. Reszkető kézzel bontotta ki a levelet, szeme egyre homályosabb lett.

Drága Ilus!

Tudom, meglepődsz, mikor kibontod a csomagot. Képzeld el, milyen szerencsében volt részem. Addig nézelődtem a neten, még rátaláltam egy szakboltra, ahol viszonteladókat kerestek. Tárcsáztam és hívtam a megadott számot, telefonon érdeklődtem. Elmondtam, nyugdíjas vagyok, semmi üzleti érzékkel nem rendelkezem, de szívesen vennék egy főző-automatát, megspórolva a viszonteladók hasznát. Nem számítottam megértésre, nem divat az manapság. Jócskán meg is lepődtem, amikor a kedves úr közölte, alkalmi áron megkapom, és a szállítást is átvállalja. Két nap múlva a fazék megérkezett. Ki is próbáltam azonnal, kocsonya főtt benne negyven perc alatt. Mindez magától. Beállítottam hány órára kérem, és elkészült benne. Beletettem mindent, ami kellett hozzá, közben végeztem a dolgomat. Pontban az általam megjelölt időben sípszó jelezte, lehet készíteni a tányérokat. Soha ilyen szép tiszta és finom kocsonyát nem sikerült készítenem. Belegondolkodtam, minek kettőnknek a 6 literes csodafazék? Nem tudom kihasználni. Becsomagoltam és feltettem a kamra polcára. Meséltél a teakonyháról, és az új barátaidról. Abban a pillanatban az jutott eszembe, biztosan megörülnél egy ilyen ajándéknak. Mindig szeretted megvendégetni a barátaidat, a fazék megkönnyíti a helyzetedet. Nem kell hozzá sok edény, nagy hely. Hiszen ez konyha, tűzhely és fazék egyben. Fogadd tőlünk szeretettel!

Baráti szeretettel ölelünk: Emma és Sándor

Megtörölte a szemét, és hálát adott az Úrnak, hogy ilyen áldott jó barátokkal ajándékozta meg.

Örült az ajándéknak, hogyne örült volna. Ennél célszerűbb ajándékot el sem képzelhet az ember. Se helye, se edénye, csak barátai vannak, akiket néha megvendégelne. Gondolatpókjai azon nyomban munkálkodni kezdtek. Mivel hálálja meg, ezt a figyelmességbe csomagolt, drága ajándékot. Barátnője sem gazdag, két értelmiségi nyugdíjból tengetik az életüket, nem dőzsölnek, nem utaznak évek óta, a pénzüket okosan beosszák, néha még egy kicsit félre is tesznek belőle. Épp a múltkoriban említette hány éve nem vett magának új kosztümöt, pedig már nagyon elkelne. Az is igaz azonban, hogy ebben a korban örül az ember, ha elkoptatja azt, amit felhalmozott. No, azért kitalálja a módját, hogyan rója le a háláját, nyugtatgatta magát, és simogatni kezdte új "családtagot", a legkisebbet, a legtökéletesebbet. Nevet kell adni a jövevénynek, de jól meg kell fontolni, nehogy megsértődjön, és bosszút álljon. Bár ez nem valószínű, mert igen csak intelligens, úgy is hívják, hogy intelligens fazék. Mi lenne, ha mondjuk, Fincsikének becézné? Ez olyan jól hangzik, és étvágygerjesztő. A keresztelő ünnepélyes keretek között megtörtént. Fincsike egyelőre felköltözött az üvegezett konyhapolc tetejére. Kalapot is kapott a fejére, nehogy a por rátelepedjen.

*

Késői látogató

Az ebédnél Hédi és Malvinka felváltva ecsetelték az elmúlt napok sűrű programjait. Arról azért biztosították barátnőjüket, hogy nagyon hiányzott nekik. István szótlánul falatozott mellettük. Nem bőbeszédű az öreg, de annál jobb megfigyelő,

és a memóriája, mint egy jegyzetfüzet. Bármit vissza tud lapozni. Ritkán szólal meg, de akkor örök bölcsességek hagyják el a száját. Ilonka jókedvűen mosolygott, és mesélni kezdett a családi-, baráti hétvégéről. Persze arra figyelt, csak annyi értesülést osszon meg, amennyi másokra is tartozik. Miután a tényérok kiürültek, érdeklődött, kinek mi a kedvenc eledele. A toponn a töltött káposzta végzett, második helyezett a borsos tokány, harmadik: mindegy, csak jól legyen elkészítve. Hm... ez nagyszerű. Fincsike, mindhármát tudja, elégedett volt a válasszal.

Mire a sápadt hold a pislákoló csillagok között a helyét elfoglalta, a vidám kis csapat a francia kártya bűvöletében tündökölt. Felvették pókerarcukat, és a kezükben kiterítet lapokba mélyedve elmerengtek a nagy döntés előtt. Takarodóig verték a blattot.

Másnap az esős, borongós idő rányomta bélyegét mindenki hangulatára. Délutánig egybefüggő esőfelhő takarta az eget, este kezdett szakadozni az égi dunyha, ami mögött egyre gyakrabban felbukkant Holdanyóka, és bevilágította ezüst lámpásával az otthont.

Egész nap nem találkoztak az igazgató nővel. Valószínű reggel Leventével ment el, mert a kocsija a parkolóban pihent. De, hol van ez a lány ennyi ideig? A hivatalos elintéznivalók is véget érnek délután. Nem értette, mi köze hozzá, és miért nem hagyják békén ezek a gondolatok, hiszen ez egyáltalán nem tartozik rá. Ámbár, idejekorán át kell gondolni mindennek a következményét. Az unokájának tetszik a lány, úgy vette észre a vonzalom kölcsönös, no de mindez hova vezet, és meddig mehetnek el, hogy senki és semmi ne sérüljön. A szerelem nem mérlegel. Kezébe vette a telefonját, hogy megnézze hátha hívták, csak nem hallotta. Akkor vette észre, nem is volt bekapcsolva. Üzembe helyezés után türelmetlenül várta az értesítést a nem fogadott hívásokról. Várakozása hiába valónak bizonyult. Számba vette másnapi terveit. Emmát hívja, amint

eljön a reggel, utána Leventét, majd az ügyvédet, megbeszélni a szerződés időpontját.

Fénycsóva pásztázta végig az udvart. Gondolta a főnökasszony érkezett haza. A kíváncsiság most nem hagyta magát legyőzni, az ablakhoz lépett. A kandeláber fénycsóvája alatt felismerte Levente kocsiját. Ismerős hang jelezte az ajtók záródnak. A fiatalok lassan, vidáman csevegve, gesztikulálva sétáltak az épület felé

Pár perccel később, kopogtak. Langaléta unokája állt előtte, fülig érő szájjal, a szemében nagyapja egykori huncut mosolyával.

- Szia, Mamikám, beengeded a vándort? Annyi mindent kell mesélnem. Hol is kezdjem, hogy megértsd, milyen fontos dolgok történtek velem. Talán, kezdem az elején. Mesi kocsiját szervizbe kell vinnünk, szakemberre bízni. Reggel bevitettem a városba, ott elköszöntünk egymástól, mindenki ment a maga útján. Gyorsan elvégeztem a munkám, és két nap szabadságot kértem. Délután a megbeszélthelyen találkoztunk. Utána elmentünk a jegyirodába, megvettük a színházbérleteket, mind az ötöt. Bocsáss meg, hogy nem szóltam ide, de tudtam, örülni fogsz neki. Megéheztünk, és megvacsoráztunk, úgy elszaladt az idő, észre sem vettük, hogy ránk esteledett. Most értünk haza. Kapok egy szobát, ahol az éjszakát eltölthetem. Reggel visszük a kocsit. Ugye örülsz a bérletnek?

- Igen, nagyon, azaz, nem is tudom... Kié a másik négy? De, mit szólnak a többiek, ha megtudják, mi lesz ebből, jaj, Istenem! Talán még sem kéne, nem gondolod? - válaszolta.

Közben ízlelgette a szavakat, mik unokája szájából hallott. Most értünk haza. Hova értek? Ki ért haza? Kinek van itt a haza? Nem értette, összezavarodott. A fiú észrevette rajta, és elpirult, majd vigasztalni kezdte.

- Ne izgulj Mami! Nincs ebben semmi. Mindenkinek le volt jelentve a bérlet igénye, a többiek már meg is megkapták. Csak

a családé késett, mivel nem volt biztos, hogy Balázs megkapja a plébániát, ezért húzódott az ügy. Közben megérkezettél Te is, én is szívesen csatlakoztam hozzátok, így lettünk öten. - mosolygott elégedetten az unoka.

- Most elköszönök, még egy forró teát elfogyasztunk Mesivel, utána megkeresem a vendégszobát, hosszú nap van mögöttünk.

- Menj csak. Anyádéknak telefonáltál, hol töltöd az éjszakát? - kérdezte halkán.

- Persze, ez természetes. Ne aggódj, érzem a hangodon, félsz, és féltesz. Nem kell, tudok magamra vigyázni drága, egyetlen Mamikám! Emlékszel, hányszor mondtad az utóbbi időben, mit nem adnál, hogy még egyszer boldognak láss? Kezdheted a gyűjtést. Szia, Mami! - kacsintott boldogan.

Megcsókolta öreganyja ráncos kezét, aki ettől elérzékenyült. Amint becsukódott az ajtó, imára kulcsolta két kezét, és az Úrhoz vezető hídra lépett.

- Uram, óvd meg Őt a csalódástól, és minden bajtól. Ha a terveddel nem ellentétes, tedd boldoggá, hogy az én szívem is megnyugodjon. - sóhajtott mélyet.

Sokáig nem tudott elaludni. Eszébe jutottak a régi szép emlékek. Az a nyári este, amikor Amor nyíla eltalálta, midőn a tücsök nádi hegedűjét pengette a közelükben.

Az élet filmje tovább pergett előtte. Mártélyon játszódtott a következő felvonás. Az álmodó Tiszát éjszakánként a vízbe hajló fűzfák simogatták. Évtizedek múlva is a fülében hallja a fák susogását, a vízben ringó csónakok összekoccanásának zaját. A képzelet szárnyán száguldott velük a remény, tartalmas, szép jövőt ígérve. Százszor, ezerszer köszönte meg a sorsnak, hogy nem hagyta cserbe, és az ígéretét beteljesítette. Igaz nehéz versenypályát sorsolt ki számukra, lefutni a távot. Nem volt könnyű a verseny, hiába ugrották át

sikeresen az egyik akadályt, mindig elébük tették a következőt, miközben a táv fogyott. Végig együtt maradtak, ha az egyikük elesett, a másik felemelte, és tovább mentek. Kettőjüknek még a legnagyobb szikla megmászása sem volt akadály, az összekötött kötél biztosította a csúcsra jutást. A legnagyobb és legszebb ajándékot az egymásért érzett felelősséget, gondoskodást, és a szeretetet mindvégig birtokolhatták, amíg az egyiküket vissza nem hívták az örök otthonukba. Azóta lelassult a tempó, a kereszt is nehezebb lett. Tarisznyájában már nem az érmék, hanem az emlékek gyűlnek. Egy kődarab a tengerpartról, egy marék föld Bácskából, és az elhangzott vallomásokat a sorfordító állomásokról. Öröm és könny, harmónia, és diszharmónia, mindkettőből jutott a végállomás előtt. De, mivel az alázat, és megbocsátás mellett a cselekvő szeretet csónakjában eveztek az élet tengerén, a sodró viharban mindig találtak menedéket. A film itt elszakadt, egy jó tündér álmport szórt a pillájára.

*

Meddig élhetünk így?

Szokatlanul későn csiklandozta meg talpát, a reggeli napsugár. A madarak kórusa csodálatos hangversenyt rögtönöztek, mintha különleges ünnepre készülnének. Maga is dúdolgatni kezdett. Nem értette, mi történik, mintha egy új élet kezdődne. Erőteljes kopogás zavarta meg a csendet. Rögtön megismerte szeretett unokája ütemes jelzését. Mielőtt megszólalt volna, a fiú már előtte termett.

- Szia, mamikám, lenne kedved lejönni velünk a reggeli misére? Utána a városba megyünk, ha gondolod, szívesen...

- Misére igen, de tovább egy tapodtat sem. Reggelinél várnak a barátaim, utána egy csomó telefont kell lebonyolítanom. Hol reggelizel? Van itt egy kis hazai, és Emmánk a mennyei süteménye. Főzök gyorsan hozzá egy jó teát. - szakította félbe a fiút.

- Ne fáradj drága jó tündérem, már túl vagyunk a reggelin. Sietnünk kell, kilencre várnak a szervizben, de lehet, hogy együtt ebédelünk, ha gyorsan megjárjuk. Mise előtt feljövünk érted? - kérdezte kedvesen.

- Nem, dehogy, majd a misén találkozunk. - hánytott barátságosan.

Még csak az kellene, hogy együtt lássák őket. Így is hamar híre fut majd, hogy a fiú a házban töltötte az éjszakát. Nem köthetik mindenki orrára, de a homlokára sem írhatják rá, hogy a vendéglakosztályban. Tényleg, biztos, hogy ott? Tette fel a kérdést magának.

- Jaj, Istenem, mi lesz ebből?

Könnyű gyapjú kosztümöt öltött magára, a reggelek még hűvösek. Isten házába ünneplőben illik megjelenni. Sietett, hogy Malvinkáéknak segíteni tudjon, ha szükségét látja. Négyesben indultak el a nagy házból. Pista Hédi kocsiját toltá, neki Malvinka jutott. Vidáman társalogtak. A kápolnához vezető rövid kis úton pár lakóval találkoztak, akik szintén a szentmisére igyekeztek. Majdnem odaértek, amikor egy hármas csoportból valaki odakiáltott hozzá.

- Jó reggelt Iluska, nem a te unokád ott a főnökasszony kísérelője? - kérdezte némi gúnnyal a hangjában.

- De, biztosan, ha megismerted. Ugye milyen szép pár lenne belőlük, milyen kár, hogy csak barátok. - zárta le a párbeszédet.

A reggeli jókedvére ködfátylat terített a rosszindulat. Isten házába lépve, végtelen nyugalom árasztotta el testét, lelkét,

mintha angyalszárnyak suhannának körülötte, és lágyan simogatnák. Balázs nagyon szép misét celebrált. Emese és Levente az első sorban hallgatták végig.

Hazafelé menet dicsérték Balázs atyát. Milyen jó lenne visszapörgetni az idő rozsdás, nyikorgó kerekét oda, amikor nem a média szabta meg az emberek gondolkodását. Amikor az emberek még egymással beszélgetve merítettek bölcsességet az ilyen szép példabeszédből.

Az étkezőben szépen meg volt terítve, mire odaértek. Hallgattak, valószínű mindenki az elhangzottakat ízlelgette, boncolgatta magában. Egyszer csak István megszólalt.

- Ma a múltból eltávozott ősök lelke ragyogott felettem, miközben az általuk ültetett fáról, a bölcsesség gyümölcsét szedegettem. Zamatát ízlelgetve megtaláltam benne a múlt és jelen hitét, reményét, és szeretetét. Mindannyinknak jut belőle, aki elfogadja. Mert kedves barátaim, családban élni annyi, mint felelősséget vállalni a másikért. Segíteni egymást, jóban és rosszban osztozni, egyaránt. Nem könnyű dolog ez mostanság, mert a sunnyogó halálmanók mérgezik a fákat, és rágják a gyökereinket. Azon tűnődöm szüntelen, és hallgatom a csendet, hogy meghalljam, amikor üzennek fentről... Mit kell tennem, hogy véreimet megvédjem az elhatalmasodó kórtól, amiben szertefoszlik a szeretet, elporhad a hit, és cserepekre hullik a lélek, semmivé válnak az értékek. A harácsolók seregébe egyre többen jelentkeznek. Szentségtelen ördögi vigyorral köpik le a múltat, a történelemhamisító bitangokat éljenezve. Lélekcsérére kényszerítve-, keresztül-kasul hazudnak, törik meg a nemzet gerincét. Számukra nincs haza, csak megélhetés, kihalt belőlük a jóérzés. Bízgatják a gyengéket, elébük egyre hosszabb mézesmadzagot húznak. Celláknak nemzenek utódot, löknek utcára nyitott tenyérrel kolduló gyereket, és gyereklányokat adnak el szajhának. Olyanok lettünk, mint akin átok ül. Nem vetünk keresztet a templom előtt, nem mondunk asztali áldást, hozzánk csak a gyászolók jajgatása jut el.

Meddig élhetünk még így? Ily mostohán a szent hazánkban? - kérdezte homályos szemmel, egy nagy sóhaj kíséretében az öreg.

Néma csend lett mindenki tudta a választ, de senki nem tudott megszólalni.

*

Feltépett sebek

- Hány boldog évet, évtizedet vettek el az áldozatok életéből, hányszor hevert romokban a lélek, a történelem során. Gondoljunk a forradalom,- és szabadságharcra. Néhány haszonélvezője budai palotájában pöffeszkedik, vaskos havi nyugdíjjal. Nem emlékszik semmire, az előrehaladott korára hivatkozva. Az emlékezetkihagyás valódi oka, hogy a fogvatartottak ártatlan kiáltása elveszett a pincesorban. Aki nem a bitófán végezte, zsenge ifjúságát megtaposva, kínkeservek között vegetálta végig a megszálló hatalom ellenségének kikiáltva... Mihelyt felnőttkorba léptek, megbélyegezték őket örökre. A papból csináltak segédmunkást, a mérnökből csatornatisztítót, és a suszterből minisztert. Így ment ez akkortájt. A vakmerőségért, szókimondásért nagyon drágán megfizettek. Dőzsölt a besúgó, ígéretes jövőt remélve. - folytatta István a néma csendben mondandóját.

Soha nem hallották ennyit beszélni, világfájdalmat élhetett át, ami elindította benne a lavinát. Feltörtek az emlékek, tépték, szaggatták a sebeket, marták a lelket. Mélabús szemekben könnyek csillantak meg az emlékek képkockáit, kinagyítva.

A megnyomorítottaktól bocsánatkérésért senki nem esedezett, a hatalom hihetetlennek, hiteltelennek állította be a történeteket.

Malvinka kislány volt még, a permetező csúf ködben kullogott a felnőttek mellett, az apja temetésén. Hátul a sorban egy mogorva bőrkabátos figyelte a gyászolókat. Csak a rokonoknak volt bátorsága elkísérni végső útjára az elhunytat. Cudar világ járta, senki nem beszélhetett a halál okáról.

Hédiben is irtózatos indulat lobbant lángra az emlékezés szikrájától. Csípőficammal született, nehézkesen mozgó, alig páréves kislányként élte meg a kitelepítéseket. Anyja magán kívül volt, haját tépve sikoltzott, amikor elindult velük a szekér, akkor még nem tudták hol lesz a végállomás. Apjának viaszsárga arca villant fel előtte egy pillanatra, amint roskadtan ült vele szemben. Sokáig nem emlékezett azokra az hónapokra. Gyermeki énje megtagadta, kitörölte a borzalmakat... Felnőtt fejjel egyre gyakrabban jelent meg álmában a juhakol barakk. Az emberek homályba száműzött vonásai is lassan feltisztultak, és fel tört belőle az iszonyat és a fájdalom.

Iluska fogai vacogni kezdtek az újra átélt borzalmaktól. A sorstól segedelmet nem remélt, a keserű révület még most is árkot húz a szeme alá.

Szedelőzködni kezdtek, sok volt ez hirtelen. Mindannyian sokkot kaptak, jó lenne egyszer mindent kibeszélni és a fájdalom gyökerét végképp kitépni, de ahhoz békés, nyugalmas jövőképre lenne szükség, ahol már nem látni hatalomba, az egykori elnyomók leszármazottait.

Ezek után ugye nem csoda, ha elment a kedve az edzőteremtől. Felment a lakosztályába, belesüppedt a fotelba, nagyon kicsinek és gyengének érezte magát. Tervezett egy nagy beszélgetést a családdal, semmit nem szeretne magával vinni. Eszébe jutott a zsidó rabbi bölcs tanítása: mondd el fiaidnak...

Neki is van mit elmondani, és meg is teszi! Megborzongott, a takarót a fejére húzta és álomba sírta magát.

Az álmokép peregni kezdett.

Virágcsokorral kezében a komódhoz lépett, levette az egyszerű agyagvázát és elindult megtölteni vízzel. Eszébe sem jutott, hogy a drága márkás porcelánt, vagy a kézzel csiszolt ólomkristályt válassza a gyönyörű virágnak. A vázák örökké élnek, mindig mesélnek. — hallotta édesanyja hangját. Felnézett a fekete keretes képre, a mindig mosolygó szülőre.

Az unokájától kapott sárga rózsákat rendezgette, az illat, régi emléket ébresztett benne.

Akkor is ott állt a váza az ünnepi asztal közepén, sárga rózsabimbókkal dúsan megpakolva. Az öreg óra elütötte a hetet, napszentület járta. Örvendezett az asztal körül a gyereksereg, mindenki elfoglalta helyét, Mamókára vártak. Hasztalan dolog miatt nem késett soha, ezért szánta el magát a család feje, és elindult a házvégébe, a kicsi lakhoz. Hiába kopogott a vásott ajtón, egy hangot sem hallatott a néne. Ráhárult a feladat, hogy meg nézze, mi történhetett. Nem ment ez egykönnyen, mert belülről a zárkulcs mellett, rá is volt reteszelve. A melléképületbe sietett, kis baltát és ráspolyt vett a kezébe, nem talált más alkalmasságot hamarjában. Az ajtó falatnyi nyílásába nyomta a ráspolyvéget, és feszíteni kezdte, nem ment vele semmire, munkáját hasztalan fáradozás kísérte. Fontolóra vette, még mit tehet. Addig okoskodott, míg megérkezett a megoldás. A kis ablakhoz lépett, benézett, horgolt függöny takarta a belsőt, de látni lehetett a szemközti ágyon fekvő testet. Cselekedni kéne, de szaporán, minden pillanat versenyfutás az idővel — korholta magát, majd fogja a baltát és betörte az üveget. Kiszedte a nagyobb üvegdarabokat, benyomta a keretet, és szolongatta az asszonyt. Nem hallott semmit, arca pírja viaszszárga színre váltott, szeme lecsukva, szája mosolyra húzva. Gyerek kell, ki befér, és kinyitja az ajtót — gondolkodott hangosan. Sietősen visszatért a nagy házba,

elmondta mi történt. Mentek is mindahányan voltak. A középső fiú vállalkozott, bemászott a kicsinyke ablakon, eltolta a reteszt, megfordította a kulcsot, kitárult a nehéz ajtó, vele egy ismeretlen világ, a szülők előtt. Hófehér meszelt falú kicsi helyiség. Egyik felében sifonér, alig kihúzott fiókkal, benne, katonás rendben mángolt, keményített ingváll, és pendely. Szemben az ágy, rajta a néne, ropogós ingvállában és pendelyében, örök álmát alussza. Készült a hosszú útra, az ágy melletti széken szépen sorjázott úti ruhája, főkötője, imakönyve és az olvasója.

A gyertyatartóban az éjjeli szekrényen, szentelt gyertya várta, hogy lángja táncot járjon, angyalt hívjon, aki hazakíséri a lelkét.

Gyerekeket összeterelték sebtében, és a házba kísérték. Hiába várta terített asztal, hogy levegyék terhét, nem vett onnan senki semmit, ezen az estén. Orvosért futottak ló halálban, jött is az hamarjában, nem késlekedett, útközben mesélni kezdett.

Mamókákéak valamikor, jó gazda módjára, szorgalmas munkával épülték a házat. Tehetőseknek számítottak kicsinyke földjük ellenére.

Mintha a Jóisten a tenyerében tartotta volna őket, úgy gyarapodtak, szénában, szalmában, tehénkében, és majorságban. Egyben volt csak szűkmarkú az Isten, egy fiúcskát adott csupán, pedig, hogy vágyakoztak újabb gyermekáldásra. A pirkadat munkában találta a szorgos népet, szülés után alig pár héttel, jó időben ott ringott a bölcső a verandán, ha felsírna a gyermek, meghallják. Égett a munka a kezükben, vidáman szüretelték a gyümölcsét. Múltak az évek, a gyerek cseperedett, szép szál legény lett belőle, jól nősült, pár holddal több lett, a munka sem kevesebb, de nem panaszkodtak, végezték a dolgukat. A háború elszólította a ház urát, hozott a posta néha egy-két tábori levelet, utána egy hírt, hogy orosz fogságba esett. Várta haza asszonya, de soha nem érkezett meg. Nem sokkal később elvették a földjüket, a

hatalom ellenségének, kulákoknak titulálva, üldözték őket. Egy ember maradt hűséges segítőjük, az egykori béres, vigasztalta gazdaasszonyát, mikor a padlást lesöpörték.

Az asszony örök feketét öltött magára, gyászolta az urát. A reményt nem adta fel, hogy egyszer viszontlátja, de úgy gondolta, ha mégis hazatért a Teremtőjéhez, illendően meggyászolja, ebben a kettősségben tengette az életét. A fia nem ment a téeszbe, hiába kérték szépen, verték csúnyán, inkább tanult mesterségét választotta, a kádárságot folytatta. Nem volt annak sem keletje, hiszen kinek kellene a hordó szőlő nélkül? A fiú egyre szegényebb, egyre fásultabb lett. Egy szürke esős hajnalon kötelet vetett és felakasztotta magát. Pár hónap elteltével, a szülői házba idegeneket telepítettek. A tornácról két bejárat nyílt, egyik a nagy lakásé, másik a béres egykori szobájáé volt valamikor. A kis szobát meghagyták a háziaknak, a nagy lakásba idegenek költöztek. Pár nap múlva bontották a kemencét, melynek padkáján nem csak a macska szeretett sütkérezni, hanem a fiú is ott ücsörgött, könyvvel a kezében, mikor tanulta a betűvetést. Az asszony nem bírta nézni, hogy verik szét otthonukat, leköltözött a nyári konyhába, a kis lakba. Fia temetése után, a nagy épületben lévő szobának az ajtaját, akkor nyitotta meg, ha nagy ritkán vendége érkezett, a béres szobájából, tisztaszoba lett.

Nem voltak kedvesek az idegenek, felcsapott fejjel jártak, köszönni sem szoktak, lenézték a kismizmizettet, sajátjukként lakták a házat. Tisza kutyának is mostoha sorsa lett, lánkra verték. Hamarosan úgy döntött a szegény pára, hogy felkötözik a szabad kutyák mezejére.

Szegény asszony titokban éjjel földelte el hűséges barátját a kertvégeiben. Magányosan, szegényen és szerényen tengette az életét.

Terményt kapott azoktól, akikhez eljárt paprikát fűzni, napraforgót verni, minden munkát elvállalt, ami csak adódott. Hívták is sokan, mert senki nem tudott úgy lúggal mosni,

kékíteni, keményíteni, meg mángolni. Olyan lett a vászon a keze alatt, hogy a csodájára jártak. A munka soha nem volt ellenére, de nehéz terhe alatt a háta egyre görbébb lett, töpörödni kezdett kicsi termete, a megkeseredés mély ráncot szántott arcára és kezeire. Nehéz sorsot viselt, a lelke cserepein járva, a félelem rácsaival körülvéve.

Sorsfordítója az egyenruhások távozásával érkezett. Hármascserével új család költözött a nagy házba. Az idegenek hamar megszerették a nénit, Mamókának szólították a gyerekek. Szegény alig, mert a közelükbe tért, de gyakran hallották a hangját, ahogyan a gyerekekkel beszélgetett. Történt egy napon, hogy a nagykert végében valaki levágta a lakatot, a kert mögötti tóparton futkostak a lurkók. A kicsi asszony rosszat sejtett, nem hallotta az udvaron a gyerek zívajt, elindult megkeresni őket.

Volt nagy riadalom, amikor megpillantotta a veszélyhelyzetet, nem tudta mit tegyen, ha rájuk kiált, megijednek és belecsúsznak a tóba.

Szedte apró lábait, ahogy csak tudta, közben imát mormolt.

A közelükbe érve könyörgőre fogta.

— Kedveseim, gyertek gyorsan, máliét sütök, segítség kéne, szitálni a kukoricalisztet, öreg vagyok, nem jól látok, ki segít nekem?

Több sem kellett a gyerekcsapatnak, mind odafutottak. Be is mentek vele, nem tétlenkedhetett, felment a lépcsőn, és bekopogott illedelmesen. Elmondta mi történt, és kérte a fiatalasszonyt, a kertkaput zárják le gyorsan, hogy a gyerekek biztonságba legyenek.

Marasztalták volna, hiába, nem volt már egy évtizede a lakásban, idegen már a sajátja. Félt mindenkitől, sorsáról soha nem beszélt, megtanulta a némaság hoz csak békét. Látott és hallott ávós tivornyát a kék parolínosoknál, amikor a tornácon borozgatás közben vihogtak a kínszerek technikáján.

Elköszönni készült. A kislány az anyjához fordult.

— Édesanyám engedj el a Mamókával, málát fogunk sütni, én szítalom a lisztet.

Málét. — gondolkodott el a fiatalasszony —, hallott róla, de még maga sem evett, soha nem sütöttek.

Az öregasszony lehajtotta a fejét és így szólt.

— Nem tudtam, mit tegyek, csak azt, ha segítséget kérek, a gyerekek bejönnek velem. A gyermeklélek tiszta, hófehér, mint a gyolcs.

Ha megengedi asszonyom, hogy a kislány lejöjjön velem, megsütöm a málát.

Engedte, persze, hogy engedte, hiszen a gyermekeit mentette meg a néni egy esetleges balesettől.

A málé elkészült, szilvalekvárral megpötyögtetve. Egyik tányérra a széle került a tésztának, ez maradt neki, a másakra szép szeletek, mozsárban tört cukorral megszórva, a család számára lettek tálalva. Ettől fogva egyre többet beszélgettek. Néha a gyerekek kóstolót vittek a kis konyhába, ha az édesanyjuk süteményt készített.

Az egyik gyerek eltörte a lábát, azonnal kórházba kellett vinni, Mamókát kérték meg, vigyázna-e a másik kettőre, míg odalesznek.

Életének legszebb feladatát kapta, örömmel vállalta. Mikor hazaértek — nem tudták honnan —, de a néni kezében egy hajtogató mesekönyv volt, melyből olvasott a kicsiknek. Nem merték kérdezni, kié volt a könyv, féltek, nehogy fájó sebeket szakítsanak fel a kíváncsiságukkal.

Új fejezet kezdődött az életükben. Minden vasárnap egy terítéssel több került az asztalra. Mamóka pontos időben, virággal és egy zacskó csokoládéval érkezett. Volt abban őzike, Balaton és Gránit kocka.

A lélek húrja

A család pótnagymamát kapott, a néne pedig, unokákat. Békében, nyugalomban, és nagy szeretetben éldegéltek. A gyerekek szabad bejárást kaptak a tisztaszobába. Kincseket kerestek, találtak is bőven, egy gyöngyös csillár maradványát, színes üveggolyót, kitűzött, brossot, kalaptűt, de még a köves gyűrűt is megkapták, amit a láda rejtett.

A szentelt gyertya még égett, amikor elvitték. A temetésen a koporsó mellett felsorakozott a család apraja, nagyja.

Évtizedek múlva is friss virág van Mamóka sírján. Az egykori gyerekekből nagymama és nagytaták lettek, akik unokájuknak mesélnek Mamókáról, a régi világról, mely soha nem ismétlődhet meg. Kérik a fiatalokat, soha ne feledjék az agyagváza igaz meséjét, adják tovább a gyermekeiknek, őrizték a vázát, mert a vázák örökké élnek, ha el nem törnek.

A ház sem áll, a tó is eltűnt régen. Lakótelep épült a helyében.

Csak egy csillag ragyog fényesebben minden este a házak felett az égen.

Pendely: fehér lenvászon ing, amit a ruha alatt hordtak. Pruszlík: mellény. Napszentület: napnyugta.

*

Lélekmentő remény

Délutáni szendergése alatt gondolatai felszántották a múlt barázdáit. A falevelek susogására ébredt. de hiába csalogatták a kerti padra, elrejtőzött előlük. Fejében jöttek, mentek az évtizedek. Ebben a korban egyre sűrűbben kíván gyónni a lélek. Zizzent a csend, és figyelmeztette az elmaradt feladatára...

Telefonja billentyűinek a nyomogatásába kezdett. Hamar létrejött a kapcsolat. Azonnal belevágott...

- Szervusz, Emma. Ne haragudj, hogy késtem a hívással, nem akarok mentegetőzni, kicsit elszámoltam magam az idővel. El sem tudod képzelni, mennyire megörültem, amikor kibontottam a csomagot. Nem mondom, hogy nem kellett volna, a mi több évtizedes barátságunk őszinteségre-, és nem kötelező udvariasságra épült. Nagyon jól jött nekem, ennél hasznosabb, és kedvesebb ajándék nem is létezik a világon. Már el is kereszteltem, Fincsikének hívják a drágámat. Hamarosan munkába áll, és megmutatja, mit tud. Nekem pedig, nem marad más hátra, minthogy lerójam a hálámat érte. Ti mindig a barátokra gondoltok, magatok helyett.

- Ugyan Ilikém, ne is monddj ilyet, hiszen Te is a legféltettebb kincseddél érkeztedél, mi ez ahhoz képest! No, és ha jól megnézzük, az értéke is, minimum a háromszorosa a fazéknak. De hagyjuk a számokat, nem a börzén vagyunk. - zárta le a témát barátnője csilingelő kacagással.

- Képzeld el, mi történt. Jaj! Csak el ne kiabáljam! Azt hiszem szerelmes az unokám, és mit gondolsz kibe? Na, jól van, nem kell találgatnod, neked bevallom! Hát, az intézetvezetőkbe, Emesébe, tudod, akiről olyan sokat meséltem.

- Ennek nagyon örülök, mert tudom, mennyire szereted a fiút, és szeretnéd boldognak látni. Tudod mit, a napokban meglátogatunk, hátha sikerül találkozunk vele. Mit szólsz hozzá? Annyira szeretnénk már látni, hogyan néz ki egy ilyen álom otthon.

Beszélgettek még pár percig, majd a boldog viszontlátás reményével elköszöntek egymástól. Szívébe visszatért a nyugalom, a fájó emlék pihenni tért. Jót tett ez a kis baráti csicsérgés. Valaminek neki kellene állni. Az édesapjától, óh, be sokszor hallotta, hogy a haszontalan semmittevés-, elpocsékoló idő-, és a munkanélküli élet, olyan, mint a kép nélküli keret. Az

edzésig bőven volt idő, felsétált a könyvtárba, és olvasott egy kicsit, hogy csiszolta az elméjét. Nem érti-, nem tudja, mi történik vele, a számítógép nem köti le, a leveleit elolvassa ugyan, de több időt nem szán rá mostanában. Szívesebben éli az életét személyes kapcsolatokban.

Belekukkantott a napi lapokba. Az egyik banki hirdetésen akadt meg a szeme. A szíve zakatolni kezdett, a gyomrában bizsergést érzett. Tüzet lobbantott benne egy gondolatszikra! Mi lenne, ha saját bankot hoznának létre. A világ leggazdagabb vidéke lehetne az övék. Később, a terepet felmérve, a környékbeliek is csatlakozhatnának. - ábrándozott tovább. Egyelőre csak a fiatalokat avatja be a titkos tervébe, nehogy kinevessék, vagy azt higgyék, hogy meghibbant.

Lenn a teremben, mihelyt forogni kezdtek a kerekek, a mozgás örömére, és a növekvő oxigén hatására az agytekervényei aktiválták magukat...

Név kell a banknak. A legjobb hírverés, a jól megválasztott név, az maga fél siker.

*

A kispatak

Ebéd utáni sziesztáját töltötte, mire a fiatalok visszaértek. Régen elhatározta, akkor, amikor még a munka mezejére járt aratni, ha egyszer módjában áll, kedvenc professzorának tanácsát megfogadja, miszerint a szívnek legjobb a délutáni pihenés. Jó lenne szólni Emesének, Hédi eltitkolt szédüléseiről, de nem teheti. A rá bízott titkot meg nem szegheti, még sem árulhatja el a barátnőjét, aki nem akar hallani orvosról, és klinikáról. Rossz tapasztalatai voltak nem is oly régen. Mikor

az ember megöregszik, nyűg lesz a társadalomnak, az egészségügy is régen nem az, aminek lennie kellene. Főleg akkor csorbulnak a jogok, ha otthonból érkezik a beteg. Úgy kezelik, mintha leprás lenne. Lenénizik, lebácsizzák, a nevét meg sem jegyzik. Nem mondhatja el mindenkinek, nem a sarki szegényházból szalasztották-, szellemileg sincs leépülve, csupán az idő járt el felette. Talán nem is szeretné elmondani, mert hiába is tenné, akiknek az ember mit sem ér, hatvanon túl, azok úgy sem értenék meg, intelligencia hiányában, hogy miről beszél.

A folyosóról ismerős cipő kopogása hallatszott. Kipirult arccal, a boldogságtól csillogó szemekkel robbant be az unokája. Pár pillanat előtti aggodalmait félre téve, csak a fiúra figyelt, aki lázasan számolt be a délelőtti kirándulásról. Amikor a beszámolója végéhez ért, óvatosan előhozakodott milyen ötlete támadt a meggazdagodásra. Levente nagyra nyitotta kerek szemét, rácsodálkozott a jól kidolgozott jövőképre. Tetszett neki az ötlet. Sok akadály gördülhet a megvalósítás elé, de támogatásáról biztosította, sőt számítógépes adatfeldolgozásban való részvétellel maga is jelentkezett munkára. Rettentő büszke volt öreganyjára. Elővarázsolta a városból hozott süteményt, és együtt elfogyasztották. Hagyta kibontakozni a fiút, aki mély alázattal és tisztelettel beszélt a lányról, a nevét óvatosan és lágyan ejtette ki. Mikor a nap lebukni készült bíborszínű takarója alá, elköszöntek egymástól. Betett egy tárogató CD-t, kezébe vette barátnője kötetét. Se nem látott, se nem hallott, csak olvasott a kis patakról.

Két domb között, lenn a völgyben békésen csordogált a kis patak. A közeli erdő állatai oda jártak, kristálytisza vizéből életet meríteni. A patak fenekén apró kavicsokat görgetett, némelyiket oly mivesre megcsiszolta, hogy a leghíresebb ékszerész is megirigyelte volna. Az aranyló nap sugarai és a tovasuhanó felhők is összeölelkezve fürdöztek, csillogó vizének tükrében. Mégis sokat szomorkodott.

Búját, bánatát fájó szívvel nézték a madarak. Felkeresték az erdő nagy tudorát, hogy segítségét kérjék.

Nagy titokban szövetkeztek, és cselekedtek, egy kicsi facsemetét ültettek a kispatak partjára.

Következő évben az ágacska rügyet bontott, egyre magasabbra kúszott, a meder közelében. Nemsokára szép karcsú fa lett belőle. Mikor a kis pataknak rossz kedve volt, a bánatfa ágaival simogatta, szelíden vigasztalta. Valahányszor a kis fa szomorkodott, és elsírta magát, könnyeit a patakocska mosta le, és napsugarat hívott hozzá. Ilyenkor a kavicsok egymáshoz dörgölődve nagy zenebonát csaptak, az arany halak táncoltak, ficáinkoltak, jó kis bulit rögtönöztek, hogy felvidítsák. Egyszer a patak beteg lett, vizét megmérgezték. A tragikus hírré az erdő állatai odasereglettek. Mindenki segíteni szeretett volna. Gyöngybagoly professzor is előkerült, elsőként érkezett. A doktor cseppeket készített, és szigorú nyugalmat rendelt. Ápolásra, gondozásra önkéntesek jelentkeztek, hogy segítsék a gyógyulását. A madarak cseppentettek, a kis fák őrt álltak. A gombák spórájukból orvosságot készítettek. Mire a kis beteg felgyógyult, egyre többen döntöttek úgy, hogy gyökeret eresztenek és barátjukkal maradnak. Egy ideig kerülte a beste a békés helyet. A kis patak ismét egészségesen futott. Soha olyan boldog nem volt, mint akkor, mikor barátokra lelt. A gonosz azonban nem tétlenkedett, üzent, hogy szánja-bánja bűnét, mégis eszi a fene. Csak a patak vize gyógyíthatja meg az állandó nyavalyából. Kérte, könyörgött bocsássa meg tettét, és ássák el csatabárdot, adjon neki gyógyító vizéből. A kis patak, megbocsájtott, hogy ne tette volna, hiszen kristálytisza vízlelkét az Úrtól kapta. Segítségét felajánlotta. Jött a beste nagy für-füttyel, de nem ám gyógyulást remélni, hanem rávenni a patakot, pusztítson ki néhány fát. Sorolta az indokait, az egyik eltakarja a Napot, a másiknak elgörbült a törzse, a harmadik meg túl mélyen hajol a vízbe, és árnyékot vet rá. Hiába replikázott, a vendéglátó meg sem hallotta szavát, átlátott a rosszindulatú szándékon. Szelíden így szólt:

- Nem lehet minden fa egyforma. Mindegyik a maga teremtett hibájával, és jóságával válik egyedivé. - válaszolta alázattal.

Evvel elköszönt, és útjára indította a vendéget. Nem beszélt róla, nem akart terhelni vele senkit.

Bizony meghallották a gonosz ármánykodást a lombok. Egymásra hajoltak félelmükben az ágak, és vigasztalták egymást. A földalatti a gyökerek is szorosán összefonódtak, egymásba karoltak. Elhatározták, ha kell mind együtt halnak.

A beste ez-idő alatt még gonoszabb tervvel rukkolt elő. Szőtte fekete hálóját, és csuklyát készítettett az új szerepre. Nagy átváltozó bűvész hírében állt, nem volt nehéz számára a szerepcsere. Fogott egy flakont, megtöltötte az irigység és bosszú egyvelegével, halálos mérget kotyvasztott. Mázas szavakkal érkezett az erdőbe.

- Messze földről jöttem, ajándékot hoztam. A béke és harmónia elixírje van benne.-ármánykodott.

Hízalgő szavaival megtévesztette az öröket, így jutott el a parti kőig, ahol a patak azonnal felismerte.

- Menj innen, távozz tőlem, sátán fattya, nem engedem! - kiáltott nagyot, és hívta az őrséget.

Mire azok odaértek, a flaska tartalmát a vízbe lötytyintette. Fekete fényes tükör lett a víz felszíne, a csuklyás magában és a tettében gyönyörködött. Az oroszlán hiába kergette el, a mérge azonnal hatott. Tele sírták a medret könnyeikkel a füzek, de a víz csak nem tisztult. Ágaikkal ráborultak, szeretgették nagy beteg barátjukat, és szívták magukba a mérget, hogy megmentsék.

Hajnalhasadtakor, pirkadat órájában a Nap is felfedezte a szörnyű tragédiát. Utasította a felhőket és a mennydörgést cselekedjenek. Három napon át esett, dörgött, villámlott. Villámok szaggatták a felhők a dunyháját, zuhogott, szakadt, mire a csermely tisztulni kezdett, és megmenekült. A füzek is

gyógyulni kezdtek. Már csak egyetlen kérdés maradt, hogyan tartsák távol a gonoszt mindörökre.

A madarak mindezt okosan megoldották.

Elvitték a híret a gonosz tettének, amerre csak jártak, mindenhol elbeszélték.

A történetek után sokáig bolyongott egyedül a nagyvilágban, senki nem állt szóba vele, már csak a beteg elméjével társaloghatott. Hiába próbált átváltozni jóságos tündérré, csinos asszonnyé, vagy deli legénnyé, mindenki felismerte. A szomorúfüzek könnyeiből csillogó gyöngyök születtek, csodájára jártak az emberek. Amint a gonoszhoz eljutott a híre, megütötte a guta. A kis patak vizét küldte a gyógyulásához, a füzek imát suttogtak érte. Kérték a Teremtőt, változtassa jóságos asszonnyá. Hiába volt minden, nem hatott rá semmi, aki egyszer az ördög adósává válik, soha többé nem szabadul tőle. A madarak azóta is amerre csak járnak, elmesélik, nehogy másokat is megtévesszen...

Eddig tartott a mese. Olyannyira felkavarta a történet, hogy azon nyomban elhatározta a vacsora után feltálalja a barátainak...

*

A projekt

Fényben születnek, és fényből sarjaddzanak a legszebb gondolatok, amelyek angyal szárnyakon érkeznek a földi halandóhoz. Így esett meg az is, hogy Ilonka a minap meghallotta a gyógytornászuk keserű panaszát, miszerint kénytelenek lesznek nélkülözni, mert a pici leánykája belázasodott, és nincs, akire bízna. Szemben a bolton is napok

óta lóg a tábla, „Betegség miatt zárva!”. Azt beszélnek, szegény boltos nagyon beteg, saját magát sem tudja már ellátni, a kutyáját is a szomszédok etetik. Az ember munkáját milyen gyorsan megakasztja a kényszer... - sóhajtott sajnálkozva.

Vajon nem venné tolakodásnak az igazgató, ha meglátogatná? Az órájára nézett, s fellelegzett. De hiszen ebben az órában fogadó órát tart, így semmi akadály a röpke eszmecsere. Magára terítette berlinerkendőjét és elindult a nagy házba.

Udvarias üdvözlést követően felvázolta mi járban van. Emese egyik ámulatból a másikba esett, amint meghallotta milyen mesészerű tervet ötlött ki az intézet érdekében. Eszébe jutott, pont a napokban érkezett egy pályázati kiírás, miben hasonló témáról tájékoztatták. Egész éjszaka azt fontolgatta, miként lehetne megnyerni, hogy még szebben csillogjon az Ezüst szekér. Ilyen csak a mesében létezhet! Nem akart hinni a szemének, és a fülének. Itt ül vele szemben egy ősz hajú hetvenes földi teremtmény, a teljes projekttel. Örömeiben átölelte az asszonyt, akinek testét, lelkét furcsa melegség járta át. Az unokáinál érez csak hasonlót. Sokáig szótták még a közös jövőjük kelméjét. A jó hangulatú beszélgetésnek a vacsorára hívó gong vetett véget. Az intézetvezető amint egyedül maradt, a hivatalos ügyintézését latolgatta. Jól körbejárja, hogy felkészültek legyenek a pályázat megírásához. Nem is tétlenkedett, késő éjszakáig keresett, kutatott, az ujjai a billentyűzeten galoppoztak. Mindössze egyszer állt fel, amikor az asztalon a telefonja üzenetet jelzett. Elolvasta, csillogó szemmel és angyali mosollyal megválaszolta, majd továbbkereste a kijáratot a hivatali útvesszőből.

Ilonka eközben az asztalnál Hédit puhította, könyörgőre fogva, jelentkezzen a másnapi vizsgálatra. Ígéretet tett, egy pillanatra sem hagyja magára, mindenhová elkíséri. Úgy látszik ez a nap mégis csak sikeresen zárul, elégedetten nyugtázta, amint

barátnője rábólintott az orvosra. Természetesen nem maradt el az esti mese sem a kis patakról...

Későre járt, amikor a laptopját bekapcsolta. Az üzenetei között ott lapult, szerényen megbújva egy meghívó, az irodalmi pályázat eredmény hirdetésére. Milyen jó, hogy nem hagyta békén, és addig nógatta a barátnőjét, még az anyagát el nem küldte a pályázatra. A meghívó sejtette, hogy a nyertesek között olvassák majd a nevét. Bejegyezte a dátumot...

Felpörögtek az események körülötte. Eszébe jutott, hogy aggódott a család, és a barátai, mi lesz vele, agyon fogja unni magát. Na hiszen, eddig sem unatkozott, a tétlenséget soha nem ismerte, ezután sem fogja, az már egyszer biztos.

Leveleit megválaszolta, a számítógépet kikapcsolta, egy híradó erejéig a televízióra váltott. Azért jó lesz figyelni a napi eseményekre, hogy naprakész legyen a világ dolgaiban. A médiák túlfűtött, sokszor túllihegett zajától egy ideje igyekezett távol tartani magát. A pártokon kívüli nemzeti értékrendje az egyedüli, amiben megbízhat, szüleitől is megtanulta.

Mielőtt nyugodalmassal jó éjszakát kívánna magának, és a párjának, a képhez fordulva, elújságolja mennyi minden történt vele a nap folyamán, nehogy lemaradjon valamiről. Lépésről, lépésre beszámolt, majd így szólt:

- Nos, apjuk ez a nap is szépen eltelt, meglátjuk, mit tartogat számunkra a holnap. Nyugodalmassal jó éjszakát...

Leoltotta a lámpát, kezében olvasóval, és az esti imával az Úrhoz vezető hídra lépett...

*

A cetli

Emese ablakából kiszűrődő fény bevilágította a szemközti épületet, hol a garzonok sorakoztak. Rég elütötte éjfél az óra, amikor felállt a gép mellől. Torkában gombócot, a gyomrában remegést érzett. A vízsugarak simogatása sem csillapította le háborgó elméjét. Hol a múlt ostora csattant fáradt testén, hol a jövőbe vetett remény simogatta meg lágyan, gondoskodó szeretettel. Zavarta ez a kettősség. Szeretne hinni a tiszta szerelemben, és a család értékmegőrző erejében. Mielőtt kikapcsolta a telefonját, még egyszer elolvasta az üzenetet: „Jó éjszakát kedves, pihend ki magad, holnap hívlak.”

Épphogy az álompor szempilláját betakarta, megdöbbenő képet látott. Álommanó kézen fogva egy üres hombárhoz vezette. A girbegörbe lécek között beszűrődő fénysávban, megpillantotta a tépett papírlapok fölött játszadozó szellőgyerekeket. Az egyik fecnin egy névre lett figyelmes. a névre! Akit egykor áldott, ma gyűlöl, akiben feltétel nélkül megbízott, és aki galádul becsapta, elárulta őt. Megborzongott, az emlékek felkorbácsolták lelkének nyugalmát.

Körbejárta a különös építményt, ajtót keresett, hogy megszerezze a tépett bilétát. Sehol egy rés, ahol bejuthatna. Szellőcskének hiába kiabált, elmerültek a fogócskában, meg sem hallhatták a szavát. Segítséget remélve végigpásztázta a közeli tájat. A birtok üresnek, és kihaltak tűnt, dolgos emberi kéznek sehol nincs nyoma. Egyetlen, életet mutató vén eperfa bólogat a ház előtt elterülve. Alatta, korhadtt, - valamikor szebb időket megélt-, öreg pad kínálta magát. A nap, éltető sugaraival féltve ölelte körbe fát. A régi ház zsalugáttereinek meleg barna színére, csak a megkopott festék foltokból lehetett következtetni. Valaha hófehérre meszelt ház, piszkos szürke ruháját is kikezdte az idő, mállott a vakolat, jócskán ráférne a foltozás. Indulni készült, amikor az egyik szellőgyerek pajkosan megsimogatta az arcát, és lába elé sodorta az áhított

cédulát. Szeméhez emelte, sehogy sem értette, mit keres a név mellett egy szó: "karma".

Abban a percben csikorgást hallott, egy pillantást vetett a hang felé fordulva. Az egyik zsalugáter résnyire megnyílt, és egy férfi nézett vele farkasszemet. Alig ismerte meg, viasszerű arcából, a beesett szemgödre emlékeztette valakire. Mindig rendezett dús haja semmivé lett, megkopaszodott. Érezte, tudta, bajban van, segíteni kell! Ahogy a nevét kimondta, az ablak becsukódott. Az ajtóhoz rohant, dörömbölni, zörögni kezdett. Hiába! Várt ott egy darabig, hogy mennyi ideig, nem tudja, az időt nem érzékelte. A nap már jócskán nyugat felé tartott, amikor végre maga mögött hagyva mindent, elindult haza. Minél messzebb jutott a félelmetes háztól, annál szebb lett a táj. Bokrok, virágok, fák nőttek az útja során. Egyszer csak fura morajra lett figyelmes. Balra nem látott semmit, jobbra nézett, és mit ad' Isten, egy kis patak futott mellette. Kristálytisza vízében aranyhalak bukfenceztek, mindkét partján rózsabokrok bólogattak. Az út végén megpillantotta az Ezüst szekér kápolnáját, a kupolájára csillogó aranyfény palástot terített a lenyugvó nap.

Hajnalodott. Álommanó szedelőzködött, átadta helyét a pirkadatnak, és a reggeli kakasszónak.

Emese ébredése után kinyitotta a kezét a cetlit keresve. A tenyere üres volt. Nem volt mit elégetni...

Meggyújtott egy gyertyát, és elmondott a múltért egy imát.

Megértette az álom üzenetét. Türelmetlenül várta az alkalmas időt, amikor illik hívást kezdeményezni. Félt az érzéseitől, egyszer megégette magát, nehezen gyógyulnak a sebei, a hegek pedig emlékeztetnek. A lélek cserepeit nem lehet összeragasztani láthatatlanul, a csorbák megmaradnak. Két éve csak a munkájának él. Azt hitte soha többé nem találja el Ámor nyila, s nem érinti meg a szerelem fuvallata, és lám jött valaki, aki vihart kavart lappangó szívében. De, létezhet-e még olyan szenvedély és vágy, ami képes elsöpörni a múlt fájdalmát?

Lelkében válasz gyanánt megnyugvást érzett, nem tudta természetes ez, vagy csak a vihar előtti csend? Szeretett volna mindenre azonnal választ kapni. Milyen jó lenne, ha élne az édesanyja, tanácsot adhatna. A testvére nem járatos az effélékben, az öregapjától még sem kérdezhet. Egy valakihez fordulhatna, Ilonka nénihez, de ő sem lehet elfogulatlan, hiszen Levente az unokája... Egyedül maradt a bimbózó szerelem érzésével, a csalódástól való félelmével, és a titokzatos jövőképpel.

Reggeli után felhívta a fiút, és elmesélte milyen nagyszerű tervvel állt elő a nagymamája. Egy egész pályázatot lehet az ötletére felépíteni. Rákérdezett számíthatnak-e segítségére, a kivitelezéshez. A férfi hangjából őszinteség, határozottság és mérhetetlen öröm tükröződött. Egy szóval sem említette, hogy részleteiben ismeri a tervet. Azt viszont megjegyezte, ekkora horderejű dolog, nem tűr halasztást, és hosszan tartó személyes megbeszélést igényel, úgy, hogy délután, ismét találkoznak, és összedugják a fejüket.

Levente érkezésére készen állt egy lista, nevekkal, a lehetséges tőke feltüntetésével. Amennyiben mindenki beleadja, amije van, csodájára járnak a banknak, és kezdődhet a munka. Teltek a napok, hetek, és hónapok. Épültek, szépültek, gyarapodtak. A sorskerék fordult párat a maga módján, az isteni törvényeknek alávetve magát.

*

Pár év múlva

Künn a faluszélen, gyermekrendőrök irányították a forgalmat. Nagyszámú vendég érkezett, kora délelőtt megteltek a környező utcák parkoló autókkal. Az intézmény cégtáblája

soha nem látott fényben csillogott, hirdette az összefogás erejét. Messze földről érkeztek látogatók, állítólag a CCN tudósítója is megbújt a sorok között, inkognitóban. Maga a miniszterelnök úr vágja majd át a nemzeti színű szalagot, és a Békemenet szervezői is felsorakoztak ünnepelni a magyar csodát.

Hófehér felhőcsoport tornyosult a csillagként elterülő épületegyüttes fölött. Az előre ment barátok sziluettjét ismerték fel a felhők között, kiket már magához rendelt a Teremtő.

A szeretetbank a világ legsikeresebb vállalkozása lett. A harmadik faluból-, de még a városból is idejárnak befektetni, hitelezni. A mesterek új cégért készítettek. Nagy megtiszteltetésnek számít a bank ügyfelének lenni. Megtalálható, itt kérem minden, ami lélekben mérhető. Gyermekek megőrzés, kutyasétáltatás, ebédhordás, takarítás, zeneoktatás, matek korrepetálás, és bevásárlás, no meg, fodrász, kozmetika, körömápolás, pedikűr, gyógytorna és talpmasszázs. A szolgáltatások mesteri szinten folynak, nem ám csak a fizetésig tartó jótállással. A mesterek szaktudása, pontossága, embersége és kézfogása felér egy banki váltóval! Napról napra bővül a kínálat. Éppen a napokban szállította a műbútorasztalos a kenneleket, a kutyapanzióhoz. Az Ezüstszekér tábora, és befektetői köre egyre bővül.

A házaspárok két új szárnyba költözhetnek, túl sok a jelentkező, már a harmadik épülettömb alapjait ássák a közmunkások. A családtagok, látogatók, és barátok szívesen időznek a szomszéd panzióban. Alatta a kisvendéglőben kitűnő házias ételeket szolgálnak fel a vendégeknek. Nem messze a parkban ökör sül, illata betölti a teret. Estére nem marad egy szelet sem, Julika által süttött porhanyós pecsenyéből.

Az intézet konyhája nyerte meg a pályázatot a közétkeztetéshez. A falu apraja nagyja részesül mindabból, amit a helyi gazdák megtermelnek. Azt suttogják mostanság, a

szomszédos régi katonai repteret készítik elő a majdani gépek fogadására. Mire a fürdőbázis kiépül, a reptér is készen áll.

Eközben óriási buli van a játszóházban, messze elhallatszik a lurkók zshivaja. István mellett két kis csemete csetlik, botlik. Összekuszált lábacskaikkal igyekeznek a dédihez. Ilonka tárt karokkal várja a tündéri ikreket. Emese és Levente a rögtönzött, színpadon szervezi az ünnepséget. A férfi titokban megsimogatja asszonykája gömbölyödő pocakját. Isten áldása nem szűkölködik velük, ismét bővül a család.

A zalai asszonykórus a deszkák szélén készen áll a bevetésre, őket a híres népi táncosok követik. Az út végéről hangos tapsvihar jelzi, a miniszterelnök úr megérkezett népes családjával. Még a kis unoka is elkísérte. Amint az emelvényre lépett, éljenzés, és szűnni nem akaró üdvivalgás vette kezdetét. Szelíden mosolyogva fogadta az örömköszöntést, majd kezét felemelve csendre intett. Himnusz alatt egyenes gerinccel, vigyázban állva együtt énekelték a nemzeti imánkat. A szemek előtt könnyfátyol táncot járt a múlt szenvedése, a jövő reménye.

A szónok kiemelte, példaértékű, és követendő az út, ami itt megvalósult. Amit ez a kis közösség saját akaratából létrehozott. Induló tőkéjük az alázat, az istenbe vetett hitük, a haza szeretete, és az egymásért érzett felelősség volt. Ebből olyan erős alapot raktak le, amire kösziklából, akár égis hegyet is álmodhattak volna. De ők nem a hegyet választották, hanem a korosodó polgártársaiknak biztonságot, és boldogulást. A csoda abban rejlik, hogy képesek voltak olyan társadalmi erőt kovácsolni szerény tőkéjükből, nemzeti öntudatukból, ami ezt a felbecsülhetetlen értéket megteremtette. Van-e annál jobb zamatú gyümölcs, ami nálunk terem, abban a földben, ahol élünk? Van-e annál jobb ízű bor, mi azon a tőkén terem, amit mi ültetünk, kacsozunk, kötözünk, kapálunk, és a termését is végül magunk szüretelünk? Ez a titka, hölgyeim, és uraim annak a csodának, amit itt ma a

szemükkel látnak! Ez a kis közösség felismerte, az ember mire képes, ha összekapaszkodik, és cselekedni képes! Isten áldása kísérje továbbra is Önöket! - Fejezte be beszédét a miniszterelnök úr, Szent Hazánk és népünk alázatos szolgája.

Mindenki megértette miről beszélt.

Az ünnepzáró Szózatot, az Erdélyi himnusz követte. Méltóságteljesen ért véget az ünnepély. Az égen, egy felhőcsoport suhant tova a végtelen Fénybe.

*

Hitvallás születése

A nagyszerű avatási ceremónia után, vidám táncos mulatsággal folytatódott az este. A lakók fáradt, dagadt lábaikkal inkább csak toporogtak-, mint ropták a táncot. Pár villanásnyira visszatért a boldog ifjúság varázsa az összevissza kalimpáló megfáradt szívekbe, szép emlékek kíséretében.

Hazaérve, pihenni térve Ilonkát sem a régi Hungária fényes termébe, - első bálja helyszínére Dankó Pista letört hegedűjének közelébe kísérte el a feltörni látszó emlék, hanem a folyó menti város klinikájának szülőszobájába, születésének, és hitvallása születésének a helyszínére, ahol megérkezett Istentől kapott földi szolgálatára.

*

A város fölé érkező pirkadó hajnal arany köntösbe bújt az ébredő nappal, a szőke Tisza partján felsírt egy kislány. A folyó

víztükreben fészülő felhő bekukkantott az ablakon, köszönteni a gyermeket.

Az egykori kislány megöregedett. Ma is azt vallja, nem a születéskor, a fogantatás pillanatában dől el minden ember sorsa. Az a pillanat reája örök bélyeget nyomott. Nem a homlokára, vagy a kezére üttetett, kitörölhetetlenül a lelkébe-, s az anyakönyvbe vésték.

Bűnös szülők gyermekeként látta meg a felkelő napot, azon a nyári hajnalon. Az angyalok kórusa néma maradt, könnyeiket hullatták, siratták a burzsuj gyermeket. Szüleinek minden bűne egy belvárosi hentes üzlet, a ház, amiben laktak, és egy oldalkocsis motorkerékpár volt. Az államosítás után a folyosó végében lévő pár négyzetméteres mosókonyhába vihették haza az újszülöttet. Házukat, bútoraikat mások bitorolták

Az édesapa évekig nem kapott munkát, — a munkásosztály ellenségének—, az államosított „kapitalistának” nem járt. Alkalmi munkából tartotta el a családját. Műkövesnél-, és kőművesnél volt segédmunkás. Hajtott lovas kocsit, fát rakott, szenet hordott és vagont pakolt.

Kihasztnálták reménytelen helyzetüket, szegénységünket, az apát többször megkeresték a hatalom emberei, és egy „kis szívességért” jobb életet-, gyerekeinek szép jövőt ígértek. Barátairól, ismerőseiről értesüléseket, „hangulatjelentést” kértek volna cserébe.

Nem vállalta. Tiszta kézzel, becsülettel, egyenes gerinccel alkalmatlan az ember, effélékre. A visszautasítást nem vették jó néven, hamarosan őt figyelték meg! A megbízhatatlant, az osztályidegent, az ellenséget.

Évekkel később, rájuk mosolygott a szerencse. Egy tsz-ben végre munkához jutott. Isten ajándékának vélte. Üldözött szerzetessel, volt katonatiszttel, hármásban alkottak egy brigádot. Nagy egyetértésben teltek a napok, hízott a jég, kenyeret adott. Valahányszor egyiküknek fogyott az ereje,

segített a másik kettő, hogy meglegyen a munkaegység. Naponta kérték a Teremtőt, hizlalja a jeget, amíg csak egyetlen szál nád van a tavon. Téli zimankóban a munka mezején kötött barátságuk egy életen át tartott. Együtt gondozták a nemzeti értékeket. A történelem igazságmagjait elvetették, hogy gyümölcsét az utódok leszüretelhessék.

Az emlékek vetítőjének első kockáján drótkerítés látható sok csigával, és óriás udvarral. Álmában sokszor hallja a villamos álmos csilingelését, bőrén érzi a hajnali hideg fuvallatát, a gyári bölcsőde többi részletei elmosódtak.

Az édesanya kereskedelmi érettségivel, segédmunkát végzett.

A következő életkép kristálytisztán ragyog emlékezetének tükrében. Alföldi mezőváros rövid kis utcájában, mázas tetős, frissen meszelt fehér házikó tündököl a napfényben. Két kicsi ablakszemeivel kíváncsian tekinget a keskeny utcára. A ház lábazatára szürke csizmát festettek, amivel pár centire, a szűk járdára büszkén lépett. Robusztus tölgyfa kapu, fekete szurokkal mázolja őrizte a házbelsőt. Vitézek utcájának nevezték a helybeliek. Anyai nagypapa háza abban különbözött a többitől, hogy a bejárata fölött cégtábla hirdette, itt lakik a szerszámkészítő kovács- és reszelővágó mester, Vitéz M. János. A takaros kis ház álompalotává nőtte ki magát a gyermek emlékezetében.

Szünidők során örök karácsonyt varázsolt nagypapó, csillagszóró délutánokon. Keskeny, hosszú műhelyében, szalvétányi ablak előtt, bőrkötényében ülve, a beszűrődő Nap aranysugár fényénél vágta saját készítésű reszelőit, a sötétszürke csillogó acélforgács szőnyegen elterülő üllön. Műhelye végében ívelt lábú parányi asztalkán, kecses üvegvázában, kis nemzeti színű zászló köszöntötte az érkezőt.

A mester messze földön híres volt a munkájáról. Készen vásárolt ráspolyokkal nem lehetett sokáig dolgozni, élük hamar megkopott. Munkája elfogyhatatlan volt, felváltva

tevékenykedett a kovácműhely, és a vágó között. A gyermek követte őt, bárhol is időzött. Rácsodálkozott a különböző nagyságú fogas kerekeket átölelő széles bőrszík körtáncára, a bőrből készült fújtatóra, és a vörösen izzó acél hajlékonyságára. Örömmel múltatta az időt tatájával, a műhelyben képes újságokat nézegetve. Olvasni nem tudott, de kérdezni igen. Cserfes gyerekként minden érdekelte. Hiába kutat az emlékeiben, ma sem talál benne válasz nélkül hagyott kérdéseket.

Izgatottan várta a nap fénypontját. A pillanatot, amikor öregapja munkáját elvégezve, bőrkötényét a fogasra akasztja. Újságpapírt sodort, az acél szőnyeget megkaparta, s kis dobozba töltötte a forgácsot. Néhány lépésnyire az üllőtől a sarokban meggyújtották a fáklyát. A dobozból kipöckölt acélreszelék csillagszóróként szórta megannyi sugarát, ünnepi fénybe öltöztetve az asztalkát, rajta a kicsi zászlót.

A nagyapa sváb származású volt. Az I. világháborút telefonistaként, a tűzvonalban harcolta végig. Súlyos sérüléseiből felépülve, többször önként tért vissza a csatatérre.

Hazaszeretetét, bátorságát, vitéz kitüntetéssel értékelte a kormányzó 1922-ben...

Nevét egy rendelet értelmében magyarosították.

Büszke volt hazájára, népére és vitézségére! Négy gyermekkel áldotta meg a Teremtő. Lányait társalgási szinten megtanították németül, de otthon kizárólag magyarul beszéltek. Álmaiban talán sétálhatott a Fekete-erdőben, ősei nyelvén szólva, erről soha nem beszélt. Esténként fehér lepedőre vetített magyar népmeséket olvasott az unokáinak.

A kislány, a haza földjének illatával, édesapjával sétálva ismerkedett meg. Az apa elmondta gyermekének, áldott földünk azért oly zsíros, és bőtermő, mert őseink vérével van megöntözve. Sétájuk során azt is megmutatta, hogyan ringatja

Földanya bölcsőjében az aranyló búzamezőt. Hallgatták a vérvörös ruháskában öltözött pipacsok kórusát, akik arról énekeltek: soha ne feledjük a múltunkat, mert ki a múltját feledi, a jövőt nem illeti. No, meg aztán, járt itt török és tatár, de mi itthon vagyunk, ez a hazánk!

Álmában sokszor látja ma is édesapja csillogó kék szemét, hallja halk szavát, ahogyan az örök igazságra megtanította:

— Alázattal meghajol a teli kalász, csak az üres ágaskodik értéktelenül felfelé törve.

A hajlott kalászban megduzzadt búzaszemen együtt fedezték fel a Krisztus fejet.

Nemzeti imánkat akkor megtanulta, amikor még nem volt minden betű tisztán formálva az ajkán. A Himnuszt, asztalt körbe állva énekelte a család ünnepnapokon. Oly természetes volt ez számukra, mint a mindennapi asztali áldás. Hiába kérdezte olyankor a felnőtteket, miért sírnak, ha énekelnek? A válasz elmaradt, megsimogatták szőke copfos fejét, miközben a könnyeiket nyelték.

Lengyel nagyanyjától halott, először Kodályról. A nagymama gyönyörű hangján sok népdalt énekelt az unokáinak. A hagyományok őrzőjeként tisztelték, ismerték. Elképesztően sok mesét tudott. Játszva tanított, olyan ajándékot adott, mi kevés gyermeknek jutott akkoriban. Láttak, halottat háznál ravatalozni, hallották a sirató asszonyok kántálását, búcsúkon, körmenetekben vettek részt. Múzeumba hamarabb eljutottak, mint a bábszínházba.

A nagyanyó, halála előtt érgörcsöt kapott, félig eszméletlen állapotában idegen nyelven imádkozott. Ekkor tudatosult a gyereken, más az anyanyelve. Honnan is tudta volna, hiszen a mellkasában magyar szív dobogott.

A gyermek a kapott örökség magjaiból erős gyökeret eresztett, olyan fa fejlődött a gyökér fölött, ami minden viharnek ellenállt, és hitvallássá terebélyesedett.

Lehet a vére kevert annak, aki szívében, lelkében magyar! Mária országában, a Szent Korona védelmében vállalja a sorsát. Élete fája legyen dúsan termő, vagy szaggassa, tépje vihar, koronáját, gyökerét megtartja, hazáját, népét, soha el nem hagyja, meg nem tagadja! Ha majd eljön az óra, lelkét az Úr elé viszi, hogy tettét megítélje, testét a Szent Haza földjének visszaadja!

VÉGE

- Hát vége, elkészült, megszületett a nagy mű, - felsóhajtott.

Az író nő elfáradt, szíve is egyre többet rakoncátlankodik. Megnyitotta a csevegőt, fülébe illesztette a mikrofontappancsokat, majd a távolban élő unokáját hívta. Nem sokáig beszélgettek, a fiúnak menni kellett, az éjszakai műszakba. Lehajtotta laptopját, és a szomszéd szoba felé vette útját, jó éjszakát kívánni.

Végállomás

A reggeli ellenőrzéskor a kettes szobában hiába költögették az idős hölgyet a nővérek. Alig hallható motyogásból nem értettek semmit. Este mindent rendben találtak nála. Az asszony jókedvűen közölte az ellenőrzést végző nővérekkel, készen van, befejezte családbarát kisregényét.

Szomszédja szerint, késő este sokáig beszélgetett Angliában dolgozó unokával. Jó éjszakát kívánni őhozzá is bekopogott.

Mielőtt elkészöntek egymástól csendben megjegyezte, elkészült a mű, az út végéhez érkezett, feszül már a húr. Kisregényében olyan világot álmodott a sorok közé, hol méltósággal juthat el az ember a végállomáshoz. A jelenlegi gazdasági helyzet reményt nyújt arra, hogy vágyait a kor- és sorstársai számára valóra váltsák, ha tavasszal jól döntenek. Családbarát értékeket szem előtt tartva, épülhetnek majd egykor az Ezüstszekerek.

Az álmodozó író sorsa elé túl sok akadályt görgetett a történelem. Nehéz keresztje mellé, sorspoggyászát is cipelnie kellett. Egyetlen lányukat hamar elveszítették. Egy kisfiú maradt utána. A vő hamar összebútorozott egy több gyerekes asszonnyal. Volt ott, én gyerekem, te gyereked, és lett mi gyerekünk. Abban a felosztásban a félárvának sem tisztesség, sem jó falat nem jutott. A gyerek gyengélkedett, és búskomor lett. Nem nézhették tovább az öregek a gyermek mostoha sorsát, magukhoz vették. Tehetségük és erejük szerint, mindent megtettek, felnevelték, iskoláztatták. A diplomaosztót a tata nem élte meg. Fentről örülhetett a szorgalmas-, okos-, és jólelkű fiú sikerének. Nem tartott sokáig az örömük, hamarosan ismét beütött a ménkő. Egy rutinvizsgálat során a fiatalembernél vérképzési rendellenességet találtak. Az eredmény és a diagnózis kétségbeejtő volt. A mama nem sokat teketóriázott, saját tulajdonú lakásukat bérleményre cserélte, megosztott bérleti jogviszonnyal teremtett a fiúnak biztonságot, és némi pénzmaghoz jutottak. A kapott összeget, az utolsó fillérig gyógyszerre, vitaminokra, immunerősítőkre, no, meg hasznos és haszontalan szerekre, készítményekre költötték. Mindent kipróbáltak, ami egy fikarcnyi reménnyel kecsegtetett. Isten megsajnálta őket, és kegyelmében részesítette, mire a pénz elfogyott, a beteg is meggyógyult. Munkát viszont nem kapott. Minden hónapban egyre nehezebben jutottak egyről a kettőre. Gyűltek a csekkek, és rezegni kezdett a lécsík a fejük felett. Ekkor a fiú egy barátot követve elindult a nagyvilágba szerencsét próbálni. Egy

étterem alagsorában, mosogatás közben keresi, kutatja, évek óta egyfolytában, hátha egyszer megtalálja.

Szomszédja befejezte az író életrajzát, szemét egyre gyakrabban törölgetve.

Az unoka

Oszt, szoroz, számol, messze a hazájától, mikor lesz a fontból annyi, hogy hazatérhet, és nagyanyját magához veheti. Így volt ez azon a napon is, mikor a szigorú főnök elébe lépett, és udvariasan közölte, csomagoljon, két hét fizetett szabadságot kapott. Indulni kell gyorsan, mert üzenet érkezett a nagyanyját gondozó intézettől.

Azonnal jegyet rendelt, a legközelebbi géppel hazafelé tartott. Egész úton a felhők között imádkozott, csak még egyszer legyen hozzá kegyes a Teremtő, és időben megérkezzen. Emlékei vetítójében peregni kezdtek a filmek, futottak a kockák. Gyermekkori kirándulások, strandok, homokvár csurgatások helyszínei után, a mesék figurái is megelevenedtek. Orrában érezte a mézes sütemények édes illatát, rácsodálkozott a madártej vanília ízű óriás habgaluskáira, majd drága jó nagymamája levendula kölnijének illata lengte körül. A reptérről útja az intézethez vezetett. Az egyre lejjebb bukó nap vörösre festette az eget, mire megérkezett.

A betegszobában a nővérek szorgalmasan, tettek, vettek a beteg ágya mellett, amikor belépett. Csendben a fülébe súgták, a lelkipásztor nem rég ment el. Egy széket tettek az ágy mellé, a paravánt elhúzták, és becsukták maguk mögött az ajtót. Egy órát kapott a búcsúzásra. Kommunikálni nem tudtak, de a figyelem jelenlétét a kéz izmai jelezték. Egész idő alatt nem lazultak az ujjak, amelyek a másik kézzel összefonódtak. A fiú

beszél, csak beszélt... Megköszönte az életét, a mérhetetlen szeretetet, gondoskodást, a hitet, majd csókot lehelt a hűvösen verejtékező viaszszínű homlokra, és a ráncos kezekre, mely érte oly sokat dolgozott. Akkor állt fel az ágy mellől, amikor egyre mélyebbé váló, elhúzódó légzés jelezte, drága nagymamája az örök álmok kapujához érkezett...

Hosszú volt az út hazáig. Nem találta helyét.

Az álombirodalomba hajnalban léphetett be, ahol kegyelem kapujához érve, drága nagyikája tárt karokkal várta, és az alkalmas órában, a kedvenc meséjével.

*

Tölgyfa levelét a szellőre bízta, üzenettel volt az teleírva.

- Táltos gyermek született, ünnepre készüljétek, vár az erdő.

Elindultunk hát a remény szekérével, hófehér paripákkal haladtunk előre.

Bársony ecsetjükkel éneklő pipacsok festették pirosra a rétet, hol Földanya bölcsőjében búzamezőt ringatott, madár trilla altatódalával. Erdőszélre érve az óriás gomba kalapjával integetve, mutatta az utat. Előtte, a kristályvizű kis patak kavicsot görgetve futott, bánatfái minkét partján földig hajolva, üdvözöltek.

Arany tüllben öltözött napsugár gyerekek kergetőztek a fák lombjai között. Nem messze a pataktól, manózenekar szolgálta zenére, tündérek örömtáncot jártak, Harkály kopács meghívója messze elhallatszott. Nagy volt ott a vigadalom, s béke, nyuszi mellett róka koma kuncogott, Cirmos kandúr egérével flörtölt.

Nőni kezdett örömeiben a kíváncsi spóra, az avarból pici fejét kidugta. Meglátta ezt az erdei páfrány, féltve őt, - még törzse nem nő -, gyorsan betakarta. Vargánya, a gombák királya

üzente a rétnak, nyíljanak a szegfűgombák, mert nagy ünnep készül.

Ni, csak! Ki jön? - nézett nagyot Ámulat, vadász a puskáját őzikére bízta, és mellette lépkedett.

Fénysugarát szórva, ezüst hintójában megérkezett Holdanyóka. Barátsággal búcsút intve, elkészönt Napocska. Gallyak ölelkeztek lombokat alkotva, fészket kínálva az érkező kerecsen sólyom párnak.

Dobok peregtek, turulmadár a holdnak ezüstös fényében szárnyát fürösztötte, úgy készült a táltosokkal a gyermekköszöntőre.

A jó hírt meghallotta, és visszatért mindöröktől, mindörökre, az erdők, mezők örömére, a Magyarok Ősi Szelleme, reményt nyújtva az ősi népnek.

*

Lelkének darabokra tört cserepei között téblábolva talált rá a reggel. Nem sokkal később, megcsörrent a telefon. Félelmében megremegett.

Az intézetvezető részvétét fejezte ki.

- Hajnalban elpattant a húr! Hagyatékában, A lélek húrja című befejezett kisregény kéziratát találták. Személyes tárgyaival együtt, - mint egyetlen törvényes örököse, bármikor átveheti. Ingatlanról, értékpapírról, banki számláról, nagy értékű ingóságról az intézetnek tudomása nincs, valószínűsíthető az elhunyt tulajdonában nem volt. A végtisztesség megadása érdekében, kérem, mielőbb jelentkezzen. - vágta el a beszélgetés fonalát az asszony, majd elkészöntek.

Megértette, elérkezett az idő, fel kellett nőnie. Elveszítette a legdrágább kincsét, vele együtt a biztonságát. Nincs, már ki fogja a kezét és vezesse az élet hosszú és göröngyös útján.

*

A szerző unokája a nagymama halála után végleg hazatért szerencsepróbáló útjáról. Nem sokkal később végzettségének megfelelő munkát kapott. Feleségével az "Ezüstszekér" pályázat adatgyűjtése során ismerkedett meg. Asszonya jelenleg pszichológusként, a regény helyszínén épült intézetet vezeti. Kényelmes, tágas szolgálati otthonukba hamarosan új családtag érkezik. A nappaliban, a pianínó felett elhelyezett képről a nagymama mosolya öröklik a család nyugalma felett.

*

A jövő

2018-ban az egyesített szociális intézmények helyére, „Ezüstszekér” gondozó házak épültek országszerte. Az író álma, a felelős-, családbarát kormány, időspolitikájának köszönhetően valóra váltak. Az egymást követő harmadik ciklusát kezdő miniszterelnök minden egyes helyszínen személyesen adja át a minden igényt kielégítő garzonházakat. Soha nem felejt el kihangsúlyozni, csak az első lépés, hogy áll az épület, a lakóira óriási feladat vár. A szeretet bankokat saját maguknak kell létre hozniuk.

Nagykanizsa, 2013. december. 27.